

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ВТОРИ
МЛАДЕЖКИ
СЪБОР

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО
ВТОРИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР
1924г.

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**ВТОРИ
МЛАДЕЖКИ
СЪБОР**

6-8 юли 1924

София

ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА

*I-ви ден на събора
Неделя, 6 часа сутринта*

*„Благославяй душе моя Господа“
I Послание к Коринтяном, гл.13
Духът Божий*

В света съществува един велик закон, незнаен за съвременното човечество, незнаен по своята същина, незнаен, понеже човешките души, човешките духове не са на такава степен на развитие, че да могат да схващат тази висота на този велик, жив закон на живота. Има превод на този закон. Това са онези две велики заповеди от Евангелието, за които Христос казва, че върху тях бил построен целия свят. Те са: Да възлюбиш Господа Бога твоего и да възлюбиш ближния си като себе си.

За да разберем смисъла на тези две заповеди не е достатъчно само да извадим едно житно зърно и да го покажем някому, не е достатъчно само да извадим семето на една ябълка, или круша, или лимон, или портокал, или на какво и да е плодно дърво и да го покажем на когото и да е. Това не е знание, това е един неразяснен факт, т.е. съотношенията, връзките на този факт са неизвестни. Когато ние изнасяме един факт, всякога в този факт може да има известно съмнение. Казвате: „Може да бъде тъй, може и да не бъде тъй.“ Обаче, ние казваме: Непроверените истини са факти, които могат да се проверят. Непосетите семена са непроверени истини. Значи всяко нещо, за да се провери, то

има свой начин, метод, съобразен със законите, които Бог е вложил. В този закон съмнението е тъй общо, че не само се съмняваш в своите близни, в майка си, в баща си, в братя си, в приятеля си, в народа си, това е много естествено, но се съмняваш в себе си и най-после се съмняваш и в Бога. Това съществува. То е един факт, който може да се извини. Защо? Защото има изнесени известни факти, без да имат някаква връзка помежду си. Ако попитате този, който се съмнява, защо се съмнява, той не ще може да ви отговори. Той само се съмнява и ще ви каже: „Е, съмнявам се.“ Онзи, който се съмнява, аз ще го уподобя на един камък, който се търкаля надолу по един наклон. Надолу се търкаля, нагоре може ли да се търкаля? Аз ще ви докажа, че може и нагоре да се търкаля. Когато се търкаля отгоре надолу, питам го защо се търкаля, казва: „Е, така искам, да дойда до дъното.“ Казвам му: „Качи се нагоре!“ - „Не мога.“ Защо? Защото като е дошъл до дъното, само туй признава. Но, я попитайте една граната, която е хвърлена от едно пушкало, кое я кара да се качва нагоре. Тя ще ви каже: „Аз искам това.“ После падне долу. Казваш й: „Качи се пак нагоре!“ - „Не искам.“

Това са отделни факти, които нямат нищо общо със самия живот. Нагоре иска да се качи, това значи да възлюбиш Господа, да възлюбиш и ближния си. Когато известна истина се разбере в своята пълнота, тази истина внася един нов елемент в живота. Тя разширява самия живот и дава свобода на онези хора, с които вие сте свързани.

И тъй, рекох: Да възлюбиш Господа!

Казваме, че Бог е Баща на всички хора, че всички сме излезли от Него, а при това между нас съществуват известни дисхармонични отношения. Питам, как е възможно, разумни същества, като нас, които са излезли от Великото Битие на туй разумно Същество, Бога, да имат някакви разногласия помежду си? Защо става това? Как ще обясните тази аномалия? Философите я обясняват по много начини. Аз ще я констатирам само, без да я обясня, защото като обясняваме

нещата, ние ги отказваме. За да не ги откажа, аз ще изнеса един факт, без да го доказвам. Факт е, че като отрежете ръката от цялото тяло, то тази ръка, която вече не е в свързка с цялото тяло, почва да смърди. И всеки един уд, който се отрязва от тялото, смърди. Защо започва да смърди? Туй смърдение показва, че той е изгубил връзка с цялото. На туй основание ние казваме, че грехът е един смърдеж, който показва, че ние сме се отделили от цялото, т.е. от Бога и следователно - смърдим. Грехът само констатира факта, че смърдиш. Какво трябва да направиш? - Ще се повърнеш към Бога, ще Го молиш, да те върне на местото, отдето си се отделил. Щом те върне на местото, престава и смърдежът. Затова ръката, туй семе, където е определено да бъде турено, там трябва да се посади. А къде е това място? - Онази почва, която ще му даде условия за живот?

Следователно ние казваме: Първият закон - да възлюбиш Господа, значи да обикнеш великото в малкото. Втория закон - да възлюбиш ближния като себе си, значи да възлюбиш малкото в голямото. Да ви обясня тези закони. Ти можеш да възлюбиш онзи, големия орех, заради малките орехчета, които ще ти даде. Значи големия орех обичаш, заради малките орехчета, понеже в тях има нещо, което може да се предаде на твоя живот. Следователно ще обикнеш голямото заради малкото и малкото заради голямото, защото като посадиш малкия орех, ще излезе от него големия.

И тъй на съвременен научен език казано: ще обикнеш малкото в голямото и голямото в малкото, за да престане всякакъв смърдеж, за да престане всякаква воня, за да престане всякаква дисхармония, всякаква смърт, всякаква разногласие, а да се прояви онова възвишеното, благородното, което хората търсят. Ето защо трябва да се възлюби великото в малкото и малкото във великото, които ще регулират всички неща. И ако вие внесете този закон там, дето трябва, той ще образува тази хармония.

Сега често се говори за любовта, но любовта има тро-

яко проявление при сегашния живот. Едното проявление е чисто на физическия живот, на физическото поле. Това е временно, моментално проявление, то е преривно проявление на любовта. С туй положение се занимава цялата съвременна наука. Тук е местото на стомаха, разрешението на онзи велик икономически въпрос, с какво трябва да се занимаваме. И всички проучават този закон. „Хляб, мамо, хляб, хляб искаме!“ От единия до другия край на света, все за хляб се говори. И в молитвата Господня е казано: „Хляб наш насъщний.“ Следователно докато мислим само за стомаха си, ние разбираме само една трета от любовта. Тази любов има туй качество, че отделя частите от цялото. Физическата любов има един недостатък, и той е следующия: Дойде някой момък, обикне дъщеря ти и ти се зарадваш. Но той казва: „Аз без нея не мога да живея, искам да я взема от вашия дом.“ Той я отделя от дома ѝ, а майката и бащата веднага почувствуват една скръб, като че се отделя нещо живо от тяхното тело и започват да плачат. Дъщерята казва: „Аз ще отида с него.“ Тя мисли, че това е великата любов.

Сега разбирайте ме правилно. Аз говоря умно, по Божествено говоря. Стремежът е правилен, но изборът е крив. Че този момък обикнал дъщеря ви, това е отлично, но начинът, по който той иска да я вземе, е крив. Майката най-после се примирява, казва: „Е, така е наредил Господ, да се отдели.“ Питам: тази дъщеря, която се отделила от майка си, щастлива ли е? Не е щастлива. Тя често трябва да се връща дома си и постоянно да се оплаква. Защо? Защото това не е онази любов, която задоволява човешкото сърце и човешкия ум.

След туй иде второто положение на любовта. То се изразява в човешките гърди. Запример, имаме някаква морална тъга, без никакви видими причини, но усещаме в гърдите си някаква тежест, мъчи ни нещо, тъжно ни е. То е пак резултат на съществуването на известна дисхармония. Това показва, че ти се съмняваш в нещо. Ние се съмняваме

само в хора, които обичаме. Там, дето няма обич, никакво съмнение не съществува. Ами, че двама умрели хора могат ли да се съмняват един в друг? - Не могат. Само живите хора, които се обичат, се съмняват. И тук е пак същият закон. Туй съмнение показва, че всеки иска да вземе нещо от тебе, надявал се и след като ти вземат това, което си обичал, на което си се надявал, да получиш нещо, съмняваш се и казваш: „Дали той ще постъпи с моите чувства тъй, както трябва или ще се подиграе с тях?“

Представете си следния факт, дойде някой и ви казва: „Я, ми кажете, какви са вашите вътрешни вярвания, какво мислите за Бога, какъв е вашият интимен живот?“ И ти почваш да му разправяш, да му доказваш туй - онуй, да му изнасяш най-свещените си чувства. И той те слуша, слуша, че после започне: „Кис- кис- кис, не мислих, че си толкова глупав, че си такъв простак. Та ти си бил цяла жена!“ След като си заmine той, тебе ти става тежко на душата и си казваш: „Защо бях такъв серсемин, че му разправих всичко?“ Той взел твоята дъщеря и ти казва: „Ти можеш да останеш и без нея.“ Той взел онова свещеното в тебе и си заминава.

Третото положение на любовта, това е Божественото у човека. Този, който признае тази Любов, той вече не само, че не се отделя от тебе, но той е като част от тебе, той ще се присъедини към тебе и ще каже: „Аз ще остана у дома ти, слуга ще ти бъда, ще деля всички страдания и мъчнотии с тебе, на смърт, на живот, на всичко съм съгласен. Тогава животът добива смисъл. Туй наричат идеал, Божествена връзка, между хората. Тази Любов, носи онова истинско разширение. За да дойдете до тази Любов обаче, трябва да минете през първите две фази на любовта.

И тъй, първото проявление на любовта, първото положение, което съществува в природата, като пръв закон в физическия свят, това е артериалната кръв, която отива по цялото тело, разнася се из всичките най-малки частици. След като всяка малка частица е взела от този живот, тя

предава по нещо от своите нечистотии на тази чиста кръв. И няма да се мине и половин час, когато от тази чиста червена артериална кръв се получава нечиста, черна, венозна кръв. Този закон е отиване на великото към малкото, дето човек се опетнява. Вторият закон е отиване на малкото към великото, отиване към Бога, т.е. венозната кръв, която носи нечистотиите, отива към сърцето, значи връща се към този първоначален източник. И след като излезе от сърцето, тя ще мине през онзи елемент на чистота. Затуй е казано, че само чистосърдечните ще видят Бога. Те ще дойдат в онова място, дето Бог ще ги пречисти и ще ги приеме в себе си.

Сега в живота има известни факти, известни опитности, известни мисли, известни преживявания, на които вие трябва да знаете вътрешните им връзки. Всеки един от вас, аз говоря на учениците, у които съзнанието е пробудено, които сте близо до Царството Божие, на които Бог иска да се открие, които досега сте любили малкото във великото и великото в малкото, без да знаете, влизате сега в третия закон, да познаете Бога и да придобиете в себе си този живот, който ще ви направи свободни.

И тъй в началото на Битието, когато Бог искал да се прояви или да изяви своята Любов към хората, чрез какво е доказал това? Единственото нещо, чрез което Бог доказва своята Любов, то е че ни е дал живот. Той ни е дал живот от Божественото, от себе си, от вътре, чрез своята Любов, защото Бог е Любов. Великият закон, чрез който Бог влиза в живота, е чрез туй, малкото. Следователно първото доказателство, че Бог ни люби е това, че Той ни е дал живота, та колкото малък и да е този живот. Даже и животът на една малка бубулечица е доказателство за Божията Любов. Някой казва: „А, много малко ни е дал Господ.“ Ще се благодариш и на туй, малкото. То включва в себе си и великото. Туй, малкото един ден може да се разрасти, да обхване в себе си великото, да обхване цялата вселена. За малкия живот ще благодарите, ще кажете: „Това е животът на Господа, на

Онзи, Възлюбения, Който ме обича." Няма да се съмняваш вече. Ще държиш този факт в живота си, в най-тъмните, в най-бурните нощи на живота си и в най-хубавите дни на живота си. Ще знаеш, че този свещен факт е свещената канара, върху която е поставен живота. Върху този камък, върху тази канара може да съградиш бъдещето си. Изгубиш ли туй, малкото, всичко е свършено, всичко в тебе ще се осмърди.

Сега ние се спираме върху опитностите. Тази опитност са я имали всички пророци, всички души, които са живели в Бога. Казваме: „Исаия рече така." - Защо рече така? „Еремия рече така." - Защо рече така? „Апостол Павел рече така." - Защо рече така? „Христос рече така." - Защо рече така? Защото те са изнесли един свещен факт на Божествения живот и ние благоговеем пред този факт, пред Божественото, което те са изнесли. Христос казва: „Аз говоря тъй, както Отец ми ме е научил, и благоговеея пред онзи свещен факт пред онази свещена Истина, която излиза от недрата на великото, на Бога, Който осмисля вътрешният живот." И ако вие сега разберете този закон в неговата дълбочина, вие ще разрешите един от най-важните и съществените въпроси, които ви измъчват. И тогава вие ще бъдете свободни.

И тъй, първото нещо, за да покаже Бог Своята Любов по отношение на нашата душа, Той е внесъл живота. По отношение на нашия дух пък, Той внесе нещо ново, Той внесе Мъдростта. Следователно Той е дал малко нещо от своята интелигентност в човека, която ние наричаме „човешкия дух". Значи ние имаме Любов и Мъдрост от Бога, влезли в човека. Третото положение: Бог е внесъл в света свободата, която е израз на Божествената истина. Казва Христос: „Истината ще ви направи свободни." Кога? - След като благодарите на Бога за малкия живот, който ви е дал; след като благодарите на Бога за онази малка интелигентност, която Бог е внесъл във вашия мозък; след като благодарите на Бога за онази малка свобода. Само така вие ще се домогнете до Истината, която ще ви даде Божествената свобода в света, т.е. да разпо-

лагате е всички онези сили, които съществуват, и да бъдете свободни да пътувате навсякъде, където искате.

Сега пред вас седи тази велика Истина и няма какво да говорим повече. Вие няма да слушате мене, какво аз ви говоря. Аз искам да ви покажа онова, което Бог е създал, всичко онова, което е внесъл в нас. Вие излизате вечер, заглеждате небето, звездите, учите астрономия. Туй как се произнасят астрономите, това са само известни мнения, но цялата Вселена е създадена по известен ред, по известни йерархии, но всички тия слънца, които виждате, не са на една и съща еволюция, не са на една и съща степен на развитие. И материята, от която са направени, не е една и съща. Ако всички хора бяха от една и съща материя, всички щяха да си мязат, щяха да бъдат еднообразни, а те са тъй разнообразни!

Как ще си обясните следния факт: двама сина, родени от една и съща майка, единият говори истината, другият лъже; единият работи и принася, а другият бърка в джоба на баща си и изнася? Ние ще обясним това е факта, че в света съществуват две материи: едната е устойчива, в която доброто живее, а другата е неустойчива, в която злото живее. Аз наричам едната материя „материя на раздробяване“, в която частите са отделени от цялото и там стават ред пертурбации и смърдеж. Там има разлагане и гниене. Там ту се прояви живота и пак отново става разлагане. Там се редуват живот и смърт, живот и смърт. Всички се стремят към живота, а в края на краищата се явява смъртта. И най-после всички философи искат да ни убедят, че смъртта е един метод на природата, за да ни пречисти. Ако вземем Писанието, ще намерим онзи стих, дето Бог казва на първия човек: „Онзи ден, в който ти престъпиш моя закон на Любовта, ще умреш“, т.е. денят, в който се отделиш от мене, ще се осмърдиш, ще страдаш и животът ти ще бъде само редица от страдания и нещастия.“

Казват някои: „Бял ден не видях!“ Че как! Щом се отделиш от Бога, така е. В Бога са белите дни. Щом се със-

диниш с Бога, всичките дни са бели, а въвн от Бога, всички дни са черни. Аз питам: може ли онази възлюбена без своя възлюбен да бъде щастлива? Не, той като умре, и тя става нещастна. Защо? Зашото това е един велик закон на живота. Вън от Бога не можем да бъде щастливи. Следователно когато Бог се явява в двама, в единия се явява в малкото. Това са два велики закона, в които се преплита животът. Онези от вас, които искат коренно да разрешат въпроса на земята, няма друг начин, по който може да го разрешите. През целия си живот може да плачете, през целия си живот може да се молите, през целия си живот може да изучавате всички философски системи, може да правите всички опити, но единствената сила, която може да ви подигне, е да бъдете свързани с Бога и от вас да изчезне абсолютно всякакво съмнение, да се не съмнявате в Бога за нищо и каквото дойде в живота ви, да го приемете на драго сърце.

Сега мнозина от вас, като им дойдат големите нещастия, казват: „Господ ме забрави.“ И навеждат от Писанието онзи стих, дето Бог казва: „Вие ме забравихте, и аз ще ви забравя.“ Това е казал онзи пророк, но на кои? - На тези, които забравят Господа, които бягат от Слънцето. Щом аз се крия в центъра на Земята и бягам от Слънцето, и то ще се скрие от мене. Щом реша от центъра на Земята да се приближа към Слънцето, казвам: „Слънцето ме обикна пак.“ Всичките наши отношения към Любовта, това са отношения, които съществуват в самите нас.

Сега, когато пътувах за Варна, срещнах една госпожа, доста видна, благородна, страда от някаква нервна болест, та си я разправя. Ходила при един лекар, разправя му болестта си, той и казва, че трябвало да се лекува по особен начин. „Искам да ми обясните това мое състояние. Отивам при друг лекар, той намира, че нямам никаква болест, обаче аз чувствавам, че от време - навреме ставам голяма, голяма като Хималайските планини, боя се да не се пръсна, да не се разруша. Разправям това на лекаря, той ме гледа, мисли, че

някакви пертурбации стават в ума ми. После пък дойде друго състояние. Аз се смаля, смаля, ставам толкова малка, че се боя, да не се изгубя някъде. Тези две състояния ме мъчат. Ставам сутрин, ставам голяма; дойде вечер, ставам малка. В единия случай се боя да не се пръсна, в другия случай се боя да не се изгубя. Има ли някакъв цяр за тези ми състояния?" - Има. Ще се съединиш с Бога, отделила си се от Него. Първото ти състояние, че ставаш голяма, показва, че едно време, когато си живяла при Бога, си била във великото, а туй, дето ставаш малка, то е защото се отделяш от Бога и всяка част, която се отделила, почва да се разлага, да гние и да изчезва. Следователно ти ще измениш настроението на твоя ум, на твоето сърце и на твоята воля, ще измениш състоянието на твоята душа, ще се присъединиш към Бога с една жива вяра. Това е много лесно да се направи. „Е, как да го направя?" - Ще четеш, ще разсъждаваш, ще се занимаваш. Ти си интелигентна жена. Този е пътят на твоето спасение. Тя продължи: „Сега ме пращат лекарите в анхиалските бани, да търся спасението си в морето, но зная, че и там няма да го намеря."

В прочетената глава апостол Павел определя какви са качествата на Любовта. Той казва: Любовта дълготърпи, не се съмнява. Онзи, който иска да живее с Бога, да бъде силен човек, не трябва да се съмнява, защото онова, което прави човека силен, велик, то е вярата. Изгуби ли вярата, той става слаб и обикновеният живот за него става безсмислен.

Сега трябва да се повърнем към този първоначален чист живот. Ще ви приведа един разказ за онзи светия Апио, който живял в Африка. Нему била зададена задачата, да примири всички животни в местността дето живял. Цели 20 години живял там и се молил на Бога да му покаже един истински начин, по който като говори на животните, да могат да го разберат, да живеят в мир, да не се измъчват. По едно време, като минавал през гората, чува рев на един лъв. Отива да види какво има. Вижда един лъв, който идва насреща му

и носи дигната нагоре едната си лапа. Поглежда, един трън се забил в лапата му. Тогава той се обръща към лъва и му казва: „Ще извадя тръна от лапата ти, но ще те моля едно нещо: крави няма да ядеш, овци няма да ядеш, кози няма да ядеш, няма да ги гониш, но ще ги защищаваш и ще дойдеш да живееш при мене.“ И след това му изважда тръна. Лъвът му казва: „Понеже ти ми направи тази голяма услуга, аз ще приложа твоето учение.“ Не се минава и една седмица, той вижда една крава, донася я при Апио и и казва: „Слушай, ти ще служиш на този човек, ще му даваш млякото си. Ще бъдеш свободна тук, ще живеем по братски. Този човек ми извади тръна и аз станах негов ученик.“ И така не се минало дълго време, около Апио се събрало цяло общество от животни, които живели с Апио и с лъва в мир и съгласие. Ние всякога трябва да се приближаваме с любов да изваждаме тръна от онзи, силния лъв. И в най-силния човек, когато влезе трън и той става слаб. Ние сме силни само дотогава, докато Любовта живее в нашата душа. Денят, в който Любовта ни напусне, всеки човек е слаб.

Единственото нещо, което осмисля нашия живот, това е Любовта. Аз не говоря за Любовта, тъй както хората я разбират, но говоря за тази Любов, която внася известни идеали, която прави сърцето да чувствава, умът да мисли и волята да действа. Туй, което носи смисъла в живота, това е великата Любов. Ние я наричаме Бог, Който се проявява. И Павел казва: „Отчасти знаем и отчасти пророкуваме, но когато дойде Духът на Истината, туй, което отчасти знаем, ще се прекрати.“ Той казва още: „Когато бях младенец, като младенец мъдрувах.“ И сега всички ние мъдруваме като малките деца.

Сега всички казват: „Може ли да се живее един добър, чист живот при сегашните условия?“ „Не може“, казват. - Така е. Онова, малкото дете, пеленаче, което е останало на 6 месеца без майка, може ли да живее един чист живот? - Не, то е осъдено на смърт. Но смешно е онзи млад човек

на 21 година да каже, че не може да живее без майка си. Следователно ние трябва да се укрепим. Мнозина са укрепнали и за тях не е извинение, че са малки деца. Не, не, може да се живее в този свят по закона на Любовта Божия. Може да се живее смислено. Нима мислите, че онзи орач, който оре нивата си с любов, че тя ще даде по-малко плод от другите ниви? Не, тя ще даде повече плод и този плод ще бъде благословен. Мислите ли, че онзи съдия, който издава решения за своите дела с любов, че тия решения ще бъдат по-слаби? Не, сто пъти по-силни ще бъдат тия решения. Мислите ли, че онзи професор, който разрешава своите учени трудове с любов, че ще бъде по-слаб умствено от другите? - Не. Любовта е единствения потик, който подтиква хората да мислят, да чувствуват и да действуват. Каквото правят хората в света, все за любов говорят. При сегашното наше развитие, обаче, има едно криво разбиране на Любовта. Бог е дълготърпелив. Той търпи своите деца и счита, че всичко, което хората вършат на Земята, е играчка.

Сега, като пътувах в трена, запитаха ме един философски въпрос: „Господине, как ще оправдаете съвременните неправди, които съществуват в света?“ Ще ви кажа: според мене, светът е много добре създаден. Има светове, които живеят по Бога, но Земята за сега е една болница. Хората са се разболели и Бог ги е изпратил тук на Земята, в тази болница да се лекуват и ще дойдат при тях всички онези лекари със своите губерки и ножове да ги лекуват. Един ден, като излезат хората от тази болница, тогава ще влезат в Божествения свят, дето ще видят, че светът е другояче устроен. Нашите правила тук за живота не са меродавни, защото Земята е една болница. Всички хора на земята са болни и Писанието казва: „Целият свят в грях лежи.“ И Давид казва: „В грях ме зачна майка ми.“ Следователно какво има да доказвам? От този живот, който ние живеем, няма защо да мислим, че ако ние сме така създадени, че и всички други са така създадени. Туй е едно болезнено състояние, от което можем

за излезем. Ние, съвременните хора, сме болни. Може да ми кажат: „Защо ми говориш така?" - Че как? Може ли да питате Слънцето: „Защо ме грееш така?" Ами че аз си грея, ако можеш да разбираш защо грея, добре, ако не можеш да разбереш, пак добре. „Ами, кой ти даде това право да се движиш в тази посока, а не в обратна посока?" - Тъй ми е казано, аз изпълнявам, точ в точ онзи великия закон, който ми заповядва. А ние, хората на Земята се движим накъде? - И на изток, и на запад, и на север, и на юг. Тръгнеш да направиш едно добро, но наред пътя се връщаш и казваш: „Няма да направя това добро."

Съвременните хора аз ги уподобявам на Настрадаин-ходжовата кола. Един ден той си направил една пеш. Дошъл един и му казал: „Слушай, ти си направил устата на пешта към север, трябва да бъде на юг." Поправя я той. Дохожда друг, казва му: „Ти си турил устата на пешта на юг, трябва да е на изток." Поправя я пак. Трети му казва, че иска да обърне устата на пешта към запад. Обръща я той, но вижда, че това му костува, затова взел една кола, турил на нея пешта и накъде му казвали да обърне устата ѝ, на там я въртял. Така задоволил всички. Не, разумните пеши трябва да имат уста, отправена към една посока. И за в бъдеще, когато ние разберем великата воля Божия, тогава може да няма нужда от пеши.

Жената мисли за пример, как трябва да сготви на мъжа си. Питам: женските птици мислят ли как трябва да сготвят на мъжете си? И те се женят. Женската казва на своя възлюбен. „Ела, мой възлюбени, на това дръвче, там има нещо сготвено от Слънцето." Аз ги гледам, дойдат тя и той, кацнат на една черешка, наядат се и хайде, хвъркнат си. Кацват от дърво на дърво, пеят си. Тя не казва на мъжа си: „Слушай, ти от где ще донесеш за готвене." И той не казва на жена си: „Ами ти, как ще сготвиш?" Ние съвременните хора, казваме: „Слушай, ти трябва хубаво да наготвиш." Това е най-важното нещо за сега. Не, има един етап на развитие,

но има нещо по-важно, когато аз обичам един човек, ще му соготвя. И когато той ме обича, ще ми соготви. Въпросът не е в това. Бог е соготвил заради нас, Той ни е направил зрънца, приготвил ни е плодове, дал ни е всичко.

Отивам към Варна, седи при мене един благородник. „Много лоши са тези времена.“ Защо приятелю? „Ами, че няма какво да яде човек.“ - Ами малко хляб със сиренце? „Е, не се наяждам аз с хляб и сирене.“ Гледа ме той, изваждам си аз за обяд 2 - 3 червени домати и една краставица. Рекох, пълнени са тия домати, пълнени са от Слънцето. А сега някой ще извади пълнежа на доматиите и ще ги напълни с ориз. Хапвам си от тия домати и казвам: „Ето моят обяд.“ Приспособявам се към условията на живота. Защо ще седна да му мисля много? Аз благодаря на Бога за всичко, което ми е дал. Взема си една краставица, тя действа отлично на стомаха. Разбира се, цял живот не трябва човек да яде краставици, но лятно време, тя действа [...] *е нещо хубаво.*

Това са посторонни въпроси, но единственото нещо, което може да осмисли нашия живот, това е Божествената Любов, която може да проникне в сърцата, в умовете и в душите ни.

И тъй, да възлюбим Великото в малкото, да възлюбим малкото във Великото и след туй да възлюбим Великото тъй, както себе си. Схванете ли вече този закон, във вас ще дойде друго едно разширение, ще се роди онова вътрешно задоволство на живота. А при сегашните условия, каквото и да ви дадат, вие все ще бъдете недоволни, защото ние живеем в закона на промените. Този закон на промените, можем да го изменим само тогава, когато възлюбим Господа, тайно в душата си. Тогава няма да говорим много. Човек, който разбира основния закон, той говори малко. Кажете ли нещо, той трябва да го изпълни. Помислите ли нещо, трябва да го направи. Почувствува ли нещо, трябва да го извърши. В духовния живот всяка мисъл, всяко чувство и всяко действие трябва да се изпълни. Някой казва: „Аз искам да живея по

Божествено." Може да живееш по Божествено, но трябва да знаеш, че по Божествено всичко става. Ако един ден ти се разгневеш и кажеш: „Цяла София да се премахне, да из* гори!" Знаеш ли, че това ще стане. Да, но тогава ти ще се отделиш от Бога и ще станеш един обикновен човек. Онези Христови ученици, които не разбираха закона, казаха на Христа: „Учителю, да направим като Илия!" Не, има друг един закон, по-велик от Илиевия. Аз ще ви го кажа: На онзи, когото не обичаш, дай му всичко, от което той се нуждае. Дай му всичко, но не стой при него да му разправяш. Дай му и се отдалечи. Той никога няма да те забрави. Лошите хора са много добри. Любовта всичко прави. Един човек може или да те обича, или да те мрази, едно от двете. Когато говоря на противника си и той е от нещо недоволен, ще му дам това, от което е недоволен.

Един господин отива да се изповяда пред един свещеник. Казва му: „Нещо у мене иска винце да пие." - „Дай му, казва свещеникът, дай му малко да си вкусно." Сега вие ще кажете: „Да, дай му, но ако то стане господар?" Няма да стане господар, защото ще се появят много други, които ще противодействуват. Един ще иска винце, втор - друго нещо, трети - трето нещо, докато се неутрализира силата на първия. Онзи, който днес поиска винце, утре ще поиска водичка. Между водата и винцето има връзка, защото винцето е излязло от водата, мязат си. Онзи, който може да пие вода, може да пие и винце и онзи, който може да пие винце, може да пие и вода. Онзи, който иска да пие винце, дайте му, той няма да се опие. Вие се заблуждавате, сами създавате пиянството. Вие казвате: „Ако ти дам винце, ти ще станеш пияница." Вие с вашите заблуждения, предполагате неща, които няма да станат. Някой иска винце. Дайте му винце! Вие казвате: „Еди-кой си закон казва, че ако пиеш винце, пияница ставаш." А той казва: „Дай ми винце, от туй винце аз ще направя едно изкуство." Онзи, който ти говори разумно, дай му.

Тогава как ще оправдаете онзи факт дето, Христос направи от водата вино? Запитват: „Какво искаше да каже Христос с това, като направи водата на вино?" Те не разбират мистицизма, нямат понятие от него и се държат за буквата на закона. Друго е подразбирал Христос. Аз бих пил такова вино. Ако някой от вас може да ми направи от българската вода вино, аз бих го изпил наведнъж. Но, стига да е направено от вода, а не от нещо друго.

И тъй, когато дойде разумната Любов, ние всички трябва да постъпваме разумно. Аз ви говоря сега като на ученици. Има един момент в живота, който е важен. Вие някой път се вслушвате в това, какво ще каже някой приятел за вас, или какво ще кажат хората. Не се вслушвайте в това! Каквото и да кажат за вас, обърнете се към Бога и кажете: „Туй, което ми се дава, е най-доброто за мене." Вие не знаете каква е крайната цел на Бога. Да кажем, че всички хора се нахвърлят върху вас, казват: „Той е такъв, онакъв." Е, добре, факт е това, но щом ние казваме, че всички живеем и се движим в Бога, че в нас прониква Неговия ум, то веднъж Той е допуснал това, няма да се спираме и да обсъждаме, защо това е така, но ще кажем: „Щом от Бога е допуснато това, всичко от Негова страна е добро. Той сам ще разреши въпроса."

На, вие нали сте сестри от Новото учение, защо не разсъждавате така? Вие казвате: „Моят мъж не ме разбира." Щом не те разбира, значи такава е волята Божия. Ти казваш на мъжа си: „Хайде да не готвим!" Ти заповядваш и той се подчинява: „Е, добре, хайде да не готвим!" Това любов ли е? Не, не е така. Твоят мъж направил нещо. Ще кажеш: „Такава е волята Божия." Може да е постъпил несправедливо, няма да го съдиш, но ще кажеш: „Какво иска той да ми каже с тази постъпка?" Мислиш ли, че това нещо е произволно? Ти си се молила, молила за мъжа си и той дойде, та те нагруби. Той те изпитва, като някой професор. Ти казваш: „Цял ден съм се молила заради него, а той ме нагрубява." Че покажи

в този момент любовта си! Кажете: „Колко е хубаво, колко е красиво всичко това!“ Тези думи са тъй съдържателни, те носят едно скрито богатство в себе си. Един от древните адепти носил един скъпоценен камък. Минавал покрай едно място и като се боял да не му го откраднат, завил го в една материя, която отдалеч смърдяла. Кой как минавал покрай това място, отбивал се надалеч, бягал от това място, но там вътре бил скрит скъпоценния камък. Мъжът ти каже някоя обида, това е скъпоценният камък, отвън е смърдлив. Кажете: „Дай го сам“, вземете го, запушите носа си, развийте го и кажете: „Колко бил умен моят мъж!“ Друго разрешение на въпроса няма.

Аз съм слушал някои сестри как се разговарят. Няма да ми се сърдите, сега ще ви кажа. Една друга си разправят, оплакват се от мъжете си. Едната казва: „Аз да ти дам един съвет. Той като дига шум, ти мълчи, че като дойде на себе си, тъй след 1-2 дни, ти го поклъвни малко или пък тъй, бъди малко сърдита.“ Не, тъй не се разрешава въпроса. Единственото нещо, което можеш да направиш, то е да привлечеш мъжа си, да го обърнеш към Бога и да кажеш истината, че той е направил една постъпка съобразно Бога. Никой не умира сам и не се ражда сам. Ние се раждаме по волята Божия, умираме по волята Божия, женим се по волята Божия, развеждаме се по волята Божия. Щом е така, всичко, което става по домовете, става по волята Божия. Защо тогава да не приемем този факт на любовта тъй? Туй при сегашните условия е едно практическо разрешение на въпроса.

Аз зная сам колко е трудно. Аз съм го опитвал, опитвал и съм дошъл до едно разрешение и в туй разрешение няма никакво изключение. Подчини се на волята Божия, и веднага законът проработва. И затуй сега всички ще работите върху третия закон, да познаете Бога във всички проявления. Каквото и да ви се случи, кажете: „Такава е волята Божия.“ Ще бъдете радостни и весели за онова, което Бог ви е дал. Тогава ще познаете Бога в малкото, ще Го позна-

ете във Великото, ще Го познаете в Неговата същина и ще имате вечен живот.

Ще видите, че сега живеете на Земята, а не на Небето и един ден, като се качите, вашето съзнание ще се разшири. Тогава и мъже, и жени, и сестри, и братя, всички ще влезем в Новия живот и нашите отношения ще бъдат други. Може да имате всякакви други разрешения, но това е едно коренно разрешение на въпроса: обикнете Бога с всичкото си сърце, обикнете Бога в ума си, и навсякъде, където и да ходиш, не мисли за ближния си, мисли само за Бога и Той ще изглади работите ти.

Сега аз желая да приложим туй правило и за идущата година да живеем според него, да се възцари Бог в умовете, в сърцата, в душите, в духовете и навсякъде да царува със своята Любов, със своята Мъдрост и със своята Истина.

Туй правило е свещено!

„Бог е Любов“

Добрата молитва

*Беседа от Учителя
II-ри Младежки събор на учениците от
Всемирното Бяло Братство
София, 6 юли 1924 г.*

РАЗУМНОТО ТЪЛКУВАНИЕ НА ПРИРОДНИТЕ ДЕЙСТВИЯ

7,30 часа вечерта

Тайна молитва

„Тъзи скърби“ (всички пеят 3 пъти)

Упражнение:

Вдигнете си дясната ръка и концентрирайте ума си в нея. *(Няколко минути)*

Тази вечер ще говоря върху: Разумното тълкуване на природните действия.

Аз ще ви запitam един въпрос: Защо вие, майките повивате децата си с пелени? Вие правите това по образа на природата. И природата обвива своите деца, не ги оставя голи и всичките нейни деца все са облечени. Е, какво може да съдите по тази обвивка? По самите пелени, с които детето е облечено, можете да съдите дали туй дете живее в пролетта, лятото, есента или зимата. Как? Нали знаете, ако живее в зимата, пелените ще бъдат по-дебели; ако живее в пролетта - по-тънки; в лятото - съвсем тънки; в есента пак по-дебели, а през есента пак същия процес ще се преповтори. Ще знаете, всяко нещо си има обвивка в света, защото материалите в света произтичат от условията, в които вие се намирате, тия условия са общи за всички. Трябва да знаете, че в природата съществува един велик закон, който урегулира отношенията на всички живи същества, на всички окръжаващи предмети. И този закон не действа за хатъра на одного или другото, но той е взел всичко пред вид и всяко едно живо същество трябва да се съобразява, иска - не иска. Ако не знае, ще се научи; ако знае, още по-добре. Ако главата му е по-дебеличка, повече ще се чука, чука, докато

най-после в тази глава проникне разумното на този закон или казано на научен език: ще се диференцира тази глава, ще се видоизмени.

Сега аз не съм за ония дълбоките скали, които трябва да имат вашите души. Разумното не е да се направят големи дълбочини в душата ви. Не, дълбочините често идат от съпротивлението на вашата воля. Когато идвате в разрез с Божествената воля или ако някой път съществува някоя голяма вдлъбнатина във вашия живот, която не може да си обясните, то е в резултат от противодействието на вашата воля. Следователно когато две воли се срещат, винаги става едно огъване и тогава се образуват две могили и тия воли се намират на двата противоположни върха, дето може да стане престрелката. Следователно колкото противодействащите сили са по-големи, толкова огъването е по-голямо.

Въпреки това, когато вие изучавате духовния живот, някой път казвате: „Нали с молитва всичко може?“ А, всичко може, всичко разумно може с молитва, но безумните неща не могат. Чудни са хората като казват: „Всичко може.“ Всичко, което е разумно, може, но вие не можете със своята молитва да спрете Слънцето в своя вървеж. Вие ще цитирате, че Исус Навин спрял Слънцето. Вие бяхте ли там? Най-после то е един символистически език, а то не е било така, както е писано. Вие трябва да разбирате езика на природата. А езикът на природата не е буквален език, той е символистически език, и който тълкува езика на природата в буквален смисъл, той е на кривата страна.

В природата, за да се извърши един разумен акт, има хиляди начини, по които той може да се приложи, разбирам хиляди начини в приготвянията за прилагане, а има само един истински разумен начин на изпълнение. Природата си има много сили, чрез които ще опита степента на вашата интелигентност. Тя има хиляди начини, по които може да се реализира един акт и във всеки един акт ще определи степента на вашата интелигентност. Но един начин, един път

има в Божествения свят и този начин ще определи степента на вашата интелигентност, степента на вашата добродетел и степента на вашата воля.

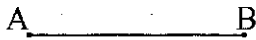
Е, сега допуснете, че вие се движите по един висок планински връх от 3000 м. Има един широк път, който така се върти, обикаля, има и друга една пътека, която отива стръмно нагоре. Питам: как ще определите характера на тия хора, които ще се изкачат по стръмния път, и онези, които ще минат по широкия път? По широкия път ходят всички разложени хора, които не обичат мъчното в живота - обичат винаги лесното. Казват: ние ще се въртим яваш - яваш, все ще стигнем, както и да е. А онези, силните натури, в които има воля, казват: „Този път, широкият, който обикаля, не го искаме, ние ще идем направо нагоре.“ Следователно по движението се определя характера на един човек.

Сега друго, знаете че в някое село сеят повече овес, в друго ечемик, ръж и жито. После, там дето расте овес и ръж, жито не расте. Е, какво може да заключите вие от това, че в някое място се сее повече ръж, за хората там какво ще кажете? Онзи, който разбира закона на тия възможности, които са в природата, той ще определи степента на вашата интелигентност. Аз като влезна в някоя къща, няма защо да ми разправяте вие какъв е вашият характер, виждам кои цветя обичате и зная вече скритото на живота ви. Туй цвете е един свидетел за същността на вашия характер. Ако култивирате розата или карамфилчето, това говори за разумността ви. Може да кажете: „Няма вече да гледам розите, но само карамфили.“ Не, всички цветя са все добри, но каквито цветя култивирате, това са все степени, които определят вашата интелигентност и способността на вашата душа и то без да знаете вие. Често казвате: „Аз обичам това цвете“, но не можете да си дадете отчет защо го обичате, но го култивирате. А тази обич определя вашия характер и дава потик у вас. После, почвата какво определя? Запример чернозема? Че и вие, някои от вас имате повече чернозем, други повече

от червената пръст, а някои имате повече песъчлива почва. Черноземът дава отлична пшеница, но това в низките места. Хората на чернозема са хора разумни, но същевременно те са хора материалисти, те са богатите хора. А онези, които култивират ръжта, са хора на идеята, те са тънки, но скоро се менят. Шопите запример тук не са много прогресивни. Турците казват: много високият човек е идеалист човек, но не е практичен човек. Ако една планета влияе върху житото, после върху ечемика, какво ще стане? Сега вие храните някои животни с ечемик и това им съдейства за затлъстяване. Следователно ако вие употребявате повече пшеница като храна, вашият живот, вашият разумен живот ще се изрази по един начин. Ако употребявате ръжта като храна, вашият живот ще се изрази по друг начин. А ако изключително се храните с тях, интелигентността ви ще се измени по начина на своето проявление. Затуй именно сегашните хора са склонни към разнообразие на храната, за да получат ония разнообразни елементи, които са необходими за творчеството на всички ония възвишени човешки мисли и благородни чувства.

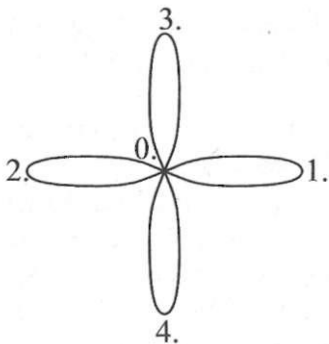
И тъй, вие трябва да правите вашите наблюдения. Колкото обвивката у вас е по-дебела, толкова условията са по-неблагоприятни. Колкото вашият ум не може да схване някои неща, толкова обвивката ви отвънка е по-дебела. Някои ви разправя някои философски работи, вие слушате, слушате и казвате: „Тази работа е дълбока.“ Не, че е дълбока, но вие се намирате в зимата и затуй не можете да възприемате добре. А някой път мислите, че с ума си може да обхванете целия козмос. Така ви се струва. И аз го обхващам, но как? Да обхващам козмоса и да го разбирам, то са у мен две различни идеи. Затуй всички вие трябва да се стремите да познавате у вас проявите на вашата душа.

Кажете ми в куба - върха на колко плоскости може да бъде като съединителна точка? Колко страни има, които се

събират в една точка? В обикновената геометрия вие казвате, че точката А може да се движи само по посоката към В.

А, ако вземем живата точка О., в живата геометрия на колко посоки може да се движи? Нали тя е съединително звено на 4 линии. Тя се движи

едновременно и по 4-те прави. И имате такъво едно движение 0.1, 0.2, 0.3, 0.4, 0. От чисто физическо гледище, вие мислите, че тази енергия на точката ще отива по всичките посоки. Не, тя се движи едновременно от ляво към дясно и от дясно към ляво. Туй е един закон, който съществува в природата. Ако вашето движение почва хоризонтално първоначално 1.2,

вие ще се намерите в едно противоречие с основния Божествен закон - с движението нагоре и надолу 3.4. Туй не трябва да ви обезсърдчава, понеже след като изминете един кръг и туй движение се изменя, тръгва в друга посока. А този кръст, който се образува, той [е] свързан с друга една фигура, която ще се измени. Т.е. ако вие издържате мъчнотиите в света, тия мъчнотии сами по себе си ще се изменят. Туй, което днес ви препяства, утре ще ви съдейства. Законът е такъв. И туй, което сега ви съдейства, утре ще ви препяства.

Сега вас ви се струва, че това е малко странно, но това е много ясно. Имаш един приятел, който сега ви съдейства, но не се мине една година, той ви противодейства. Защо?

3. Как тъй? Движението се видоизменило. Аз казвам: най-първо той се движи по този Божествен закон (3.4) Обаче в движението си той изменя посоката и положението (1.2) и сега без да иска, той се движи в разрез с първото положение. Сега тия

противоречия в живота произтичат не от самите нас, тия мъчнотии произтичат от самия козмос, от самите сили. Вие сте чудни, вие мислите, че сте царски синове, че светът трябва да мисли само заради* вас, като че вие сте най-голямото величие, като че сте най-умния, най-добрия и най-силния, вие искате всички да ви обичат най-много. Не. Най-умният, най-добрият и най-силният е само Господ! Нищо повече. И ако искаш ти да бъдеш такъв, трябва да бъдеш свързан с Него. Нищо повече. Но щом си една малка част, отделена от Него, у тебе няма нищо добро.

Сега аз засягам този въпрос, понеже от ред години се зараждат ред криви разбирания за Божествения път. Аз не обичам криви разбирания, нито глупости в живота. Аз си движа ръката, трябва да зная защо. Ще кажете: „Духът ме кара.“ Не, не, аз трябва да зная този дух. Някой си движи ръката отпред навън, какво иска да каже? - Махай се. Добре. Движа си ръката към себе си, какво искам да кажа? - Ела при мен. И когато онзи плувец иска да придобие сили и той си маха ръцете - цепи водата. А някой ще каже: „Духът ме кара да си махам ръцете, мисля, че е благородно да го послушам.“ Не, това е неразбиране, вие трябва да знаете защо си движите ръцете. Може някой религиозен човек да каже тъй: „Туй движение е специално, само аз го правя.“ Специалните работи се явяват рядко. Тъй както Паганини, който е можал да свири едновременно на 4 струни. Колко цигулари сега могат да свирят едновременно на 4 струни? Няма. На две и на три струни има тук там някои да свирят, но на четири едновременно да свирят, после с цигулката да подражават на китарата и на цял оркестър, това е можал само Паганини. Но се изисква светкавична бързина в движението на лъка.

Сега и вие сте музиканти, ви изучавате живота, най-великата дарба, която Бог ви е дал - да живеете добре. Някой път казвате: „Мъчно ми е, стяга ме нещо в сърцето.“ А

*заради - за (бел.ред)

някой път кажете: „Много съм радостен, весел съм." Защо сте тъжни? Седите в къщи, оклюмнал сте, нямате гориво. Дойда аз, бръкна в кесията си и ви дам пари. Веднага вашето състояние се измени, казвате: „Весел съм." Защо? - „Духът Божий дойде." Хъм, Духът Божий, аз съм живият Дух Божий, като турих парите в кесията ви. Защо в единия случай ще считате нещастие състоянието си, а в другия случай - щастие? Защо ще считате скърбите нещастие, а радостите - благословение? Защо така трябва да се тълкуват нещата? Аз ще ви дам един начин от природата: когато получите един цирей и той се пълни, вие считате това за едно нещастие, а когато този цирей се пукне и изпразни, вие се радвате. Но вие така не постъпвате във всеки случай. Когато вашата кесия се пълни, вие се радвате, че защо? И тя е един цирей, който се пълни, но за него се радвате, когато се пълни. В първия случай вие постъпвате разумно, понеже тази нечиста материя е причинила болка, вие казвате: „Колкото по-скоро се махне тази натрупана материя, толкова по-добре." Но във втория случай вашите разсъждения са по-други. Сега някои от вас искате да бъдете пълнички. Мислите ли, че при тази пълнота вие ще бъдете щастливи. Има значи такива изкуствени процеси вътре в природата, които не са дадени за онзи разумния живот. Следователно те всякога произвеждат едно болезнено състояние в душата.

Сега аз съм за онова разумното разбиране. Ако ние разберем разумно Божиите закони, ще имаме по-малко страдания, т.е. страданията ще бъдат приятни - те ще имат смисъл. Защото страдания в живота трябва да има. И колкото една душа има повече да страда, колкото повече преживявания тя има, толкова тя повече се обогатява с знания и мъдрост и толкова повече добива своята свобода. Казано е „Блажени страждущите", значи, които разумно страдат. Аз не съм за безумното страдане, но аз съм за онова разумното страдание, което ще внесе в душата ви знание, мъдрост, красота и ще подигне всичко онова благородното у вас. Ако

страданието насочи енергията на един поет да напише едно стихотворение за благого на човечеството, туй страдание е благословение, но ако от туй страдание той се ожесточи и напише едно злъчно стихотворение, рекох, това страдание не е разумно.

Когато говоря, че трябва да страдаме, аз всякога разбирам: разумните, Божествени страдания, които са определени в живота за нашето подигане, трябва да приемаме с благодарност. Но и никой от вас не трябва да увеличава страданията си. Всички трябва да се стремите към следующето, ще ви дам две правила:

Първо правило: да не увеличавате страданията никому и да не увеличавате радостта никому.

Второто правило: да не отнемате страданията никому, и да не отнемате радостта никому.

Оставете този човек постоянно да си носи своята радост. Колкото и да е малка тази радост, може би в някое заблуждение, оставете го да живее с заблуждението си, отколкото да му отнемете радостта. Няма по-лошо нещо от това да отнемеш радостта на някого и да оставиш душата му празна, без да оставиш някое благословение на място. Няма по-голямо престъпление от това.

Сега вие се готвите за работници Божии, затова сте пратени на Земята. Вие от тази болница скоро ще излезнете и трябва да знаете как да лекувате другите. Как се лекува един човек? Не да му разправите една ваша опитност. С тази опитност не всякога се разрешава въпроса. Моята опитност не е ваша опитност. Вашият път е съвсем разнообразен от моята опитност и някой път, освен че няма да ви придаде нужното, но може да ви спъне. Вашата опитност може да роди излишна амбиция у него. Когато предавате една ваша опитност, ще предавате най-малкото микроскопическо ваше преживяване, а аз забелязвам, вие украсявате вашите преживявания. Не, ще ги изнасяте тъй както си са. Аз често слушам някои разправят: „Ти знаеш ли, аз видях едно ангелче!“ А

като ги попиташ как изглеждаше ангела, ще кажат: „Ангел цял не беше, но нещо много светло беше.“ Е, какво? – „Една светла точица.“ Тогава от где знаеш, че беше ангелче? – „Ама, светло беше.“ Действително, ангелите носят светлина, но тази светлина не е ангела. То е символичен език. Ако аз нося своята свещ, ще каже ли тази свещ: „Аз съм еди кой си господин.“ Не. По тази свещ може някой да съди за моя характер, но свещта не съм аз. Колкото по-голяма светлина хвърля свещта ми, значи у мен има желание да осветля целия път, туй показва степента на моята интелигентност. А ако излезна с една малка вошеница, значи не съм от много щедрите хора.

После ще знаете друго, стремежът на всеки човек се изразява органически. Всичките прояви на скрития човешки живот се изразяват на главата. Природата е турила белег на всичко. Ако ти имаш много храни в хамбара си, то е едно условие за живота, но тя не е една сигурност за твоя живот. И вие виждате, че хората като се грижат много за себе си, чрез храната да се осигурят - умират. Някой ще каже: „Ама онези, които се молят 3-4 пъти на ден не умират ли?“ - Умират. Аз казвам: Който се моли и който не се моли, еднакво умира, но има едно различие в умирането. Онзи, който се моли, умира радостен, спокоен и весел, светлина има в душата му, аз ще го уподобя като мома, която се жени, остава майка си скръбна, но има надежда, че за бъдеще нещо ще стане, а може и да не стане. А онзи, който не се моли и умира, е като онзи в затвора, идат стражари да го водят. Единият умира като булка, а другият умира като затворник. Е, какво бихте избрали вие? Нали като булка да умрете. И затуй ще се стремите по възможност да не увеличавате вашите страдания.

Сега в този път, в който сте тръгнали, ще изучавате Божиите закони в природата, които аз ви казвам и които всички велики хора са казвали в миналото, но същевременно ще наблюдавате и вашия живот и живота на хората и после

ще преобразите живота си.

Сега да се върнем към тия движения. Казвате: „Да вървим направо АВ.“ Добре, но в туй право, ако има известно лъкатушене насам и натам - *аа* и *бб*, имали нещо криво? В магическия жезъл и там има две змии, които се прекръстосват. Човек, който се движи към Бога, може да се движи в ляво и в дясно. Няма криво в това, ако човек мени своя метод. Не всякога ние сме длъжни да постъпваме по един и същ начин. За правило имате вие, че като посрещнеш един човек, трябва да му се усмихнеш. Но аз го срещам вечерно време в една тъмна нощ, как ще види той моята усмивка? Или е много прашно, мога ли аз да му се усмихна? Ти

няма да ме питаш: „Защо не ми се усмихваш?“ - Прах има. При праха аз не мога да ти се усмихвам. А мога да ти се усмихвам при една много хубава среда, когато и Слънцето се усмихва или казано на друг език: когато условията на живота са благоприятни. Аз засягам този въпрос, за да направим нашият живот хармоничен и приятен. Да вземем кухнята, всички знаете да готвите до съвършенство. Но вие можете ли да готвите, както природата готви? Аз казвам, има една идеална кухня, вие не можете да готвите, както природата готви. Вашето ядене след 2-3 дена вкисва - вмирихва се, а готвеното от природата може да го държите, 4-5-6 месеца издържа. Каква граматна разлика между нейното готвено и вашето.

Има известни мисли и желаня у вас, които са плод на природата и Божествения Дух, който е работил с милиони години. А има и ваши мисли и ваши желаня и действия, които са продукт на вашето изкуство, те са копирани, те са мъртви. Следователно аз съм за Божественото вътре в вас. И колкото повече ние се приближаваме към Божествените мисли, толкова живота става по-приятен и ние по-благородни. И тъй, имате една точка, която се движи в 4 посоки. Има-

Л. Д.

те и 4 правила от една и съща точка. Най-първо ще се подвижиш в ляво и дясно. В ляво да се подвижиш, по права линия, означава да разрешиш въпроса чрез сърцето си. Да се подвижиш в дясно, то значи да решиш този същия въпрос с ума си. А да се подвижиш на едната и другата страна едновременно, значи едновременно да се подвижиш чрез сърцето и ума си. Това е първото движение: на ляво и на дясно. Второто движение нагоре и надолу, значи да разрешиш въпроса чрез висшия си разум, чрез Божественото и като го решиш чрез Божественото, да вземеш и противоположното на туй Божественото, да слезнеш при злото и да забележиш туй, разумното какви отношения има с злото в живота.

Г.

Д.

И тогава имате четирите посоки: сърцето и ума, разумния живот и материалния живот. Следователно онези хора, които разрешават живота най-разумно, те разрешават и материалните си работи. Вие не можете да разрешите материалните си работи, докато не разрешите разумното по сърце и ум.

Сега е въпрос кога се отваря сърцето, да заработи Божественото в мене? - Когато живеем според природата. Тогава аз съм като един голям извор, мога да помагам на всички, защото Божественото се е събудило у мене, има какво да давам. Този извор е толкова голям, той не може да седи тъй - трябва да излиза и аз го пращам да върви. Следователно когато въпросите се разрешават не чрез висшия разум трябва да знаете, че те принасят едновременно и радост и скръб. А скърбите произлизат от материалния живот. В ляво и дясно се разрешават въпроси само за отношенията на хората, тяхната обхода. А пък ако искате разумно да разрешите въпроса, да живеете и разумно да се обичате, непременно трябва отвесно да се подвижите към Бога, а после към центъра на земята. Там са корените и клонищата

на този великия Божествен живот.

Сега тази мисъл ясна ли ви е? На някои е ясна, но и някои съвсем се заплетохте. Теченията, които отиват от дясно към ляво имат връзка със сърцето, чувствата работят повече. Запример забелязали ли сте когато човек ходи какво става? Ако човек тръгне с левия как напред едновременно дясната ръка излиза напред. Природата казва тъй: в материалния свят, което искаш да разрешиш с левия крак, в умствения ще го разрешиш с дясната ръка. Едновременно участие взимат и сърцето и ума. Сърцето с краката, а умът с ръката. В природата има два метода. Най-първо почваш с десния крак и лявата ръка. С това свършва ли се въпроса? Не, ще промениш - левия крак напред и дясната ръка напред. *(Направи това три пъти)* И като свършиш с туй, има още един метод. Ще се спреш тогава - ще дойде тогава мисълта, с главата си ще решиш въпроса по всичките правила. А вие ето къде бъркате. Какво ще се нрави? Чупите си ръцете, но тъй, ти съвсем ще объркаш конците. Изправи се, приложи тези три методи. Ще кажете: „Смешна работа е това.“ Но другото е 100 пъти по-смешно или да си стискаш главата. Няма какво да я стискаш, тя не е диня да видиш дали е зряла. Ти ще вдигнеш кракът си тъй, ще кажеш в себе си: „Бог е направил този свят разумно и Той ми е дал крака.“ Ще подигна очите си нагоре - този въпрос ще се разреши. Не, че вие ще го разрешите сами, но по този начин като постъпите и другите същества, които са в връзка с вас, понеже сте едно цяло, ще ви дойдат на помощ.

Сега много хора умират в света, понеже нямат движение техните мускули. Вие може да направите и друго нещо: всяка вечер да раздвижвате мускулчетата, ставите на пръстите си. То е един много добър начин за лекуване. После да мислите върху нервната система, върху тия стави и мускули. Търпение ще имаш да помислиш за себе си. Тогава и Божественото във вас ще почне да работи. Затуй ние ще се стремим да разберем Божия закон, да го осветим и да

не правим името Божие карикатура.

Аз зная, Господ говори на умните хора по един начин и на глупавите по друг начин. Когато си вдигне десния крак, Той говори едно; когато си вдигне левия крак, Той мисли друго и като се спре - говори друго. Друго е положението тогава. Това са все символи в живота. Де наблюдавате вие сега? Всичките ваши наблюдения трябва да бъдат правилни, да бъдат във връзка със силите на живата природа, която е майка на цялото човечество. И когато главата ви е в връзка с Бога, Баща на нашия разумен живот, и сърцето във връзка с Божествената Любов, тогава вие ще имате тази, великата опитност на великите хора, които са живели в миналото. Този е начинът, чрез който може да се събуди Божественото във вас. И затуй никога не бързайте, но и никога не се обленявайте.

За през следующата година бих ви дал едно правило: Събудите се сутрин - не стойте празни. Никога в леглото си не стойте празни. Ако останете в леглото си и се молите, добре, но ако останете тъй празни, дяволът ще влезне. Като стане 4 часа, стани! Нищо повече. Никога не спий повече. Измий се - 5, 10, 15, 20 минути бъди в дълбоко размишление за живота, и после започни работата си, която имаш да вършиш. И тогава 10 пъти по-успешно ще я свършиш, отколкото, ако останеш още да лежиш, въртиш се на едната страна, на другата. Ще кажете: „Ама, да си починем.“ Няма да си починеш. Почивката става по съвсем друг начин. После по кой начин излизате от леглото си? Как правят децата? Завъртят се на едната страна на другата, че тогава стават, а някой път си и потрият очите. Кой е най-правилният начин за ставане сутрин? Да станеш изведнъж! Направете наблюдение при едното ставане, при другото, за да видите какви са резултатите.

Сега помнете, аз говоря за съзнателния живот. Това, което казах, то е когато съзнанието е пробудено, а не да бъде изкуствено, но по онзи естествен начин, тогава като

стане човек, усеща се обновен и не уморен, а някой път му е и много леко, радостен е. Някой път може да се случи да се усеща и тъжен, има си своите причини. А ако станете сутрин и духът у вас не е спокоен, то си има причини. Ние ще влезем в една друга област, която ако ви я обясня сега, ще причини по-голямо зло отколкото добро. Затуй ще изоставим тази област сега. То е както като изучават студентите в университета симптомите на разните болести, че слабите и като излезнат вън, не могат да се освободят от тези симптоми, не могат да издържат. Щом стомахът е разстроен, езикът е бял; щом черният дроб е разстроен, очите са жълти. Щом волята е дисхармонична, стомахът отслабва. Всичко се отразява на човешкия организъм. Но човешкият дух е в състояние да поправи всички погрешки. Наблюдавайте вашите лица. Аз искам лицата ви да бъдат естествени. И ако при сегашното състояние ние ви предадем тази мярка, с която да мерите, вие всички бихте се обезсърдили. Затова някой път е необходимо да има невежество.

Сега, създайте си едно красиво лице, лице което е пластично, което изразява интелигентността, чувствата и волята ви и Божественото, което във вас работи. Всичко това да е естествено. Там е силата. Сега вие и мен наблюдавате. Но аз съм много естествен. Защо? Какво има да ме наблюдавате? Аз зная, че колкото и да ме наблюдавате, вие не можете да проникнете в мен. Тъй ме е направил Бог, да не можете да ме проникнете. В пространството може ли да проникнете? В Божествения път, във всеки един човек има една страна в душата, в която ние не можем да проникнем, вънка от обикновеното. Обикновените мисли, това обикновеното, то не разрешава онзи великия въпрос, до който сте дошли. Всеки трябва да живее разумно. Вземете пример как апостолите са живели и те са живели 2000 години преди вас, но ако те биха живели сега, те щяха да живеят другояче, и те имат друго разбиране сега. Те сега не могат да ви говорят на езика, който тогава са имали. Майката как говори на детето на

3 години и как на същото дете, когато стане на 22 години и свърши университета. Ще му говори ли „маминото пиленце“? Не, съвсем друг език ще употреби.

Та разумните прояви седят в следущето: да сме в съгласие с ония условия, които регулират живота ни и да има по-малко противодействия от нас. Защото при всяко противодействие се явяват и излишни страдания. Има страдания излишни в света има и радости излишни. Знаете ли коя е излишна радост? Имате един лотариен билет - печели 500 000 лева, вие скачате радвате се. Но изведнаж ви кажат: „Това не е вашият билет, той е друг.“ Веднага се прекъсне вашата радост. Затова не се радвайте на неща, които не сте проверили. Радвайте се повече на онази мисъл, която може да ти даде потик отвън [отвътре], отколкото на парите, които ще получите отвън.

Сега, като гледате тъй разумно, живота на всички ученици ще се осмисли и вие ще дадете друга насока. Понеже вие трябва да образувате една вълна, която трябва да е в съгласие с великата вълна, която сега трябва да подвижи света.

Песен: „Ходи, ходи, ходи.“

Вземете от песента, този живот трябва да се влее в тия малки цветенца. Значи, трябва да се влее Божественото, за да има живот. Тъй като разбираме, песента има смисъл. А ако я разберем по обикновеному например, за външните цветя, те са ограничени. Но ако разбираме духовната страна, тогава тази песен има смисъл. Един духовен характер, изразен в един обикновен мотив.

Тайна молитва

*I-ви ден от събора, II-ра беседа
6.VII.19242., неделя
София*

РАЗУМНАТА ЛЮБОВ И СВЕТЛАТА МИСЪЛ

6 часа сутринта

Човек е създаден в 6 дни. Шестият ден е денят на Венера, денят на Любовта. Следователно ние трябва да оправдаем своето създание. Човек не може да определи разумната Божия Любов, но той е взел от нея в цялата си душа, за да изпълни онова свято предназначение, за което е дошъл на Земята. При сегашното състояние на човека, в първия ден трябва да се внесат два елемента: разумната любов и светлата мисъл. Във всяка светла мисъл няма ферментиране и в Божествената Любов няма разединение, там има единение, общение. По това се познават те. Дотогава, докато човек дири своите лични интереси, той не живее в този ден, той живее в други дни. Който живее в шестия ден, трябва да се стреми да оправдае закона на Любовта. Докато не разбирате тази Любов, не може да разбирате смисъла на какво и да е, не може да имате една по-възвишена култура, не може да има едно философско общение между хората. Ще има общение между хората, но то ще бъде такова обикновено, каквото сега съществува, а не общение, каквото имат хората на Любовта, хората на шестата раса.

Хората на шестата раса трябва да имат разумна Божествена Любов и светла мисъл. Тези два елемента трябва да проникват в целия вътрешен мир на човека. Днес, колкото повече говорим, толкова по-зле става всичко. Мисълта трябва да се предава мислено, един вътрешен говор трябва да има. Писанието казва: „Който много говори, много греша.“ И право е. Нашият говор всякога не е така мек, думите ни

не са тъй подбрани, настроението ни не е всякога тъй хубаво, и вследствие на това произлизат ред недоразумения. Някой път даже и най-грубият човек като мълчи, минава за много благороден. Всички трябва да работим над себе си. Всичко това е важно, докато Божественото съзнание у нас вземе надмощие, да се хармонираме, да чувствуваме Бога в себе си, да носим Неговия образ. И може това, защо не. Приятно е.

А при сегашното си състояние усещаме нещо друго. Събудиш се сутрин, усетиш в себе си една тъмна личност, неразположен си, стягате нещо на сърцето, биваш груб. Това е човекът на света. Щом се събуди Божественото в тебе, ти усещаш една светлина, Божественото работи в тебе, ти си радостен, весел, готов си на всякаква услуга. Бог е в света. Най-малкото нещо е да обърнеш мисълта си към Божественото. Изгубиш ли Божественото, спъваш се на пътя.

Мисълта ми е тази: всичко почва от работата на Земята. Каквото работите на Земята, то е за да добиете тези два елемента. Може да имате знания, да знаете всичко, може да имате сила, нямате ли обаче тези елементи, не можете да използвате нито знанието нито силата. Направете един опит през тази година: не бивайте пасивни, но поставете се да оставите Бог да уреди вашия външен и вътрешен живот. И външния и вътрешния живот се урежда от Бога. Каквото и да ви се случи, оставете Бог да го уреди. Страдате, имате големи скърби, оставете се на Бога. Той, със Своята Мъдрост, ще уреди живота ви и като го уреди, вие ще видите великото и славното вътре в живота. Бъдете като децата, останете тихи и спокойни и се оставете на Бога, Той да уреди всичко. Този е единственият път, по който може да се въдвори Божествената хармония. Ако Божественото не влезе във вас, никаква хармония не може да се въдвори. Може да ви се държат най-хубавите проповеди, може да изучавате най-добрата философия, може да изучавате цялата наука - математика, история и всички други науки, но не влезе ли

в вас Божественото, вие ще бъдете един богат човек, който има всичко за ядене, но не може да го използва. Дадете ли място на Божественото, вие ще мязате на един богат човек, който има всичко и може да го използва, който има най-хубавия въздух.

При сегашните условия на живота, въздухът упражнява върху нас много голямо влияние. Най-активните сили са свързани с въздуха, затуй дайте почивка на дробовете си. Не се стискайте, нека всеки от вас усети разширение на дробовете, на дихателната си система.

Тия са няколкото мисли, които ви подхвърлям. Всеки от вас трябва да бъде човек, създаден в шест дни. Човекът е дете на Любовта и той трябва да оправдае тази дума Любов. Не трябва само дрехите му отвън да са хубави, но и вътрешният му живот да съответствува на тия дрехи. Ако е момченце, нека има хубави гащички; ако е момиченце, нека има хубава рокличка, но да оправдават копнежите на майка си.

Следователно ние какво ще трябва да оправдаем? - Желанието на Бога. А какво е желанието на Бога? - Да бъдем като Него, и по Любов в живота да вървим.

*Беседа от Учителя
II ден на Събора, понеделник
7 юли 1924г.*

ТОПЛИНАТА НА ЖИВОТА

6 часа сутринта

Ние сме говорили върху мъчението, труда и работата и разбираме три състояния на духа. Мнозина от вас, като се говори за мъчението, не се спират, бързат и мислят, че са разбрали мъчението. Мъчението, това е една велика наука. Трудът, това е друга велика наука, работата и тя. Значи мъчението започва с физическия свят, дето материята е инертна. Човек като не разбира законите на инертната материя по отношение на нас, със своето сцепление, със своята гъстота и със своята твърдост представлява голяма спънка в развитието. Достатъчно е един такъв атом да падне, за да произведе цяла пертурбация във вашия ум. Не мислете, че причините, от които страдат хората, са много големи, те са микроскопически. На тази инертна материя на мъчението съответства движението. Към труда материята е малко по-фина. Започва да се проявява разумното. Там се проявява топлина, има вече зачатък на живот, има напредък на живота. Влизаме в една материя, която е още по-разредена, съществува движение и се проявява светлина. В тия три области човешкия дух сега се проявява.

И тъй, вие не може да подобрите вашия живот, ако не разберете законите на топлината. Ако не знаете да внесете светлината в коя и да е работа, вие не ще имате резултат. На себе си трябва да знаем каква топлина трябва да внесем. Сега с топлината ние свързваме проявяването на човешкия характер.

(Чува се шум отвън.) Това е физическият свят, света на движението. Има ли смисъл движението на тази кола?

Този човек, ако го запитате защо е трябвало да мине през тази улица, има ли философия? Че вие сте се събрали да разсъждавате за философски работи, той пет пари не дава, кара колата, вдига шум. Когато вие казвате, че пет пари не давате за мнението на другите хора то е ...*(такъв шум)*.

Следователно щом проучите закона на чувствата, вие ще имате условия за проявяване на първите етапи на числото две. Ще знаете как да съединявате и разединявате материята. Когато не знаете да съединявате и разединявате добре, тогава нищо не може да направите. Ще размножавате. Вие не сте изучили изкуството да разединявате, да платиш и да разплатиш. Щом не си отбелязал, както търговците, ще го изплатиш. То е същия закон. Ако не знаеш как да го изплатиш, ще го късаш. Късай и хвърляй! Хубаво, онзи, който не знае да плати, коя дума ще турите? - Онзи, който не знае да плати, той пък търпи нещата. Натрупване нишките една върху друга не е платно. Платно е да свържеш една плитка с друга, да ги наредиш по Божествения закон. Тия нишки образуват цели кръгове.

Значи най-първо трябва да проучвате топлината. Някой път казвате: „Студено е сърцето ми. Топлина трябва“. Щом е студено сърцето, най-първо направете гимнастика, да размърдате краката. Вземете и раздвижете всичките членчета, да влезе кръвта между тях. Ще измените топлината, изведнъж ще се промени състоянието. Вие сте хора с високи идеали и за тия, малките неща казвате: „Тия са малки работи.“ Но вашият живот зависи от тези малките, не зависи от планетите, те вървят по своята орбита. Но какво е състоянието на вашите пръсти - може да ви попречи. След това, ако не мине, ще пиете една две чаши топла вода. Ако и това не помогне, ще отворите книгата на вашия живот, ще видите колко погрешки сте направили и ще ги изправите, ще видите колко борчове имате, ще плащате, ще изплатите всичките полици, колкото имате да давате. Някои не плащат на физическото поле - плащат в духовния свят, те са щедри, понеже

тук не ги захваща. Ако и това не помогне, ще седнете и ще се молите. Ако и на молитвата не се отговори, то ще направите беден, страдащ човек, ще му направите едно малко добро. Ако искате в един ден, ако вървите по този начин, чудо може да направите с живота си.

Разбира се, туй, върху което говорях е несвързано, понеже не знаете как да го направите. Сега ще ми кажете: „Как да се молим?“ Колко минути седи една молитва? - От една минута до 24 часа на ден. От 24 часа повече не може да се молите. От една минута, две, три, до 24 часа и тогава голям молитвеник сте. Но седели ли сте 24 часа без да се движите, да бъдете като една статуя, никакво мърдане на устата. Мърдането на устата е окуражаване, окуражава се човек, казва: Отче наш, и слуша. А онзи, който се моли, той ще си затвори очите и устата, ще забрави света и 24 часа ще бъде една статуя. Кой как дойде, може да го бута, той ще бъде като статуя, невъзмутим.

И тъй на всинца ви трябва топлина. Сега на някои трябва топлина, а на някои трябва светлина, а на някои трябва движение. Някои трябва да се упражняват, някои трябва да проучват топлината в нейните проявления, някои трябва да проучват [светлината] в нейните проявления. По този начин ще имате ония правилни схващания за самия живот, чрез които искате да работите. Най-първо човек трябва да бъде доволен, да има един вътрешен импулс да работи. Той не трябва да бъде като един ветропоказател, днес да мисли едно, утре друго. Човек трябва да има характер. Когато има убеждения, да го нарежат на парчета, да издържи. Днес да мислиш едно, утре друго, идеал не може да имаш. Трябва да имате свещени убеждения за себе си. Ако имате за себе си този свещен идеал, той ще ви избави народа от хиляди злини. Умът ви ще бъде съсредоточен, вие ще бъдете богат и лесно ще изплатите дълговете тук на Земята.

Сега аз забелязвам, когато на някой му стане мъчно, когато някой падне в униние, търси хората да го окуражат.

Никой не може да те окуражи. Ще кажете: „Тогава?“ - При Бога ще идете тогава. И в началото при Бога ще идете и в края при Бога ще идете. Ние трябва знаем, че всичките хора на земята, това са като платното, това са като нишките на Божественото проявление. Всеки човек на Земята аз го считам като една нишка на Божественото проявление. Аз го уважавам дотолкоз, доколкото е важно местото, което той завзема вътре в Божествения свят. Една нишка, изтъкана в платното, е на местото; една нишка, изхвърлена на улицата, може да е копринена, всеки може да я гази, никой не мисли за нея. Хората за вас ще мислят докато сте в Божествения свят свързани. Всеки има своята ценност, изплъзнете ли се от Божественото, губите.

И тъй, сега трябва да поставите съотношенията. Ще дойдете да проучавате светлината, всяко едно ваше разположение на гняв, на съмнение. Не се плашете. Гневът дошъл, поразчоплете как дошъл, разгледайте неговото естество как се е образувал. Дошъл веднъж, ял и пил, нека плати дълга. У вас живял десетина деня, нека си плати. Съмнението дошло, и то нека си плати. Лицемерието дошло, и то нека плати. Всичките отрицателни недъзи на хората все са внесли нещо добро. Трябва да проучавате тяхното естество. Мнозина от вас бягат от греха. Човек колкото повече бяга от греха, толкова повече върши. Спрямо вашите погрешки дръжте едно положение: да ви бъде безразлично дали ще дойдат или не. Не да бъдете индиферентни, не да правите погрешки, да се образува нахалство, но да ви не е страх. Като искате да живеете идеалния живот, погрешките са в реда на нещата.

Аз намирам различие между хората, съществува разлика между чувствата по количеството на топлината. Човек, за да бъде добър, трябва да има известно количество топлина. Няма ли тази топлина, не може да бъде добър. Както силата на богатия човек зависи от степента на неговото богатство - всякога може да си достави инструменти, може да обиколи цялата Земя, има условия. Следователно количеството

на топлината, която сърцето изпраща, ако може да намерите подходяща за вашите чувства, вие сте богати сърдечно. Цял ден да се печеш на слънцето и ако можеш да намериш една десетомилионна част от килограма, да внесеш такива калории в организма е голямо богатство.

Та първото нещо, ако искате да бъдете здрави, ако искате чувствата ви да бъдат нормални, непременно трябва да проучавате законите на топлината. Без туй вие всякога ще куцате. Може да проучавате всички морал в света, какво е казал Христос, пророците, апостолите. Тия хора казваха, но Христос разбираше. Какво е казал Христос на едно място: „Аз съм светлината на света.“ Значи, който може топлината да я превръща на светлина, той ще разбира тия закони.

Сега вие учениците на тази школа имате широк простор за бъдаще. Със сегашните ви знания никъде не може да идете. С тия знания, които сега имате, вие ще постигнете всички посредствени работи, както всичките хора постигат. За да създадете необикновените работи, да създадете новата педагогика или новото ръководство на децата, трябва да имате знания.

Вие вчера засегнахте *ред* въпроси. Да се ражда човек и да се възпитава човек са две неща различни. Майката каква трябва да бъде? Вие този въпрос учихте ли? Тя трябва да носи детето в утробата. Вие в утробата носихте ли дете? Този въпрос, който не знаете, за него не говорете. Този въпрос за раждането на децата не го засягайте, то е един свещен въпрос. Не говорете за онова, което не знаете, не го засягайте. Всичките искат да се раждат. Държавата иска да се раждат войници, бащата иска да роди син, за да му работи. Това не е решаване. Вие ще проучавате този въпрос. Едно семе ще го поставите в разните почви, да видите какво влияние упражнява почвата на семенцата. От там започнете да проучавате въпроса. С раждането на хората нищо няма да научите. Майката нищо не ви е длъжна. Ами какво мен ми дължи почвата? Турил те някой в почвата, казваш: „Тя ме

застави да израсна, роди ме." Тя казва: „Какво те родих? Туриха те, аз не те исках, ти си натрапник."

Когато проучавате този въпрос, ще дойдете до въпроса: може ли човек сам да се роди? То е велика наука. Когато сам започнеш да се раждаш, тогава ще говорите какво нещо е раждане. Сам да се родиш. Щом искаш баща ти и майка ти да те родят, вятър е. Докато вас ви раждат по този начин, други да ви раждат, ще дойдат други, ще ви изтръгнат, ще ви отсечат, греди ще ви направят, животът няма смисъл. Когато сами започнете да се раждате, ще подобрите живота. Ще се научите на благоприличие.

Не засягайте известни въпроси, които носят лоша форма. За любовта не говорете. Щом говорите за любовта, имате половата деятелност. Това ще разберат. Общение между двама души, това не е любов. Когато говорим за Любовта, подразбираме когато Битието, безграничното минава от едно състояние в друго. Минаването на тази енергия наричаме Любов, минаването на тая съзнателна енергия от едно състояние в друго, не близостта на две същества, които може да се приближат и мислят, че вършат един божествен акт. Те вършат един търговски акт. За Любовта ще имате един от най-високите идеали. Когато произнесете думата Любов, трябва вашето сърце, вашият ум да затрептят, да знаете една от най-великите истини: „Да се любим".

„Чакай да видя очите й какви са." Това е разврат. Очите са черни, светят. Щом светят, показва егоизъм, иска да яде. На онзи, гладния очите светят. Не му светят очите - развален стомах има. Младите и старите няма да говорите по този начин. Така се е внесло сегашния разврат. Аз не говоря за тази любов. Това не е любов. Когато дойде любовта, вие ще изпитате един свещен акт. Ония, най-възвишените същества, които съществуват във Вселената, които се проявяват, минават от едно състояние в друго. Ние наричаме туй минаване „любовен акт". И като те минават, то носи радост и веселие на всички ония същества, които са свързани. Това

наричаме любов.

Сега казват: „Обичаш ли ме?“ Не се питайте: обичаш ли ме? Ако искам да те опитам, ще кажа: „Я, си продай къщата и ми дай парите, напусни жена си, децата си и ела ме последвай.“ Туй значи любов. Какво ще каже жена му? - „Той е извезян човек, понеже продал къщата, понеже напусна обществото, жена си.“ И аз, като продам къщата и като напусна обществото и аз съм извезян. Двама извезяни, като се съберат, какво ще направят? Значи хубавите работи наричат извезяни, а глупавите работи наричат умни. И сега всички говорят, че майката трябва да ражда деца. Нека обикновените майки раждат деца, нека раждат. Който има пари, нека строи къщи, а пък за вас за бъдаше на Новата култура се изисква новораждане. Да знаете закона как вие сами да се самородите и да добиете Любовта, която ще внесе безсмъртие на живота, ще ви направи свободни. По този начин ние ще имаме правилни отношения.

Сега забелязал съм, има някои дойдат при мене, показват като че ме обичат, интересуват се. Аз виждам, той се интересува от мене, но щом придобие това, от което има нужда, обръща гръб, не те познава. Та той никога не те е познавал. *(Изисква се високо съзнание, да влезе да живее в Божествения живот.)* За да познаеш първият акт на Любовта, то не е имало милване. Сега туй е новото положение на любовта, с която искате да се занимаете. Ако искате да измените тази мъдрост, която имате, трябва да мислите. Ако мислите по обикновеному, тогава гласът ви ще бъде груб, сърцето грубо, умът ви разстроен. Станем най-първо, говорим за знание и ще останем прости; говорим за воля, пък ще имаме безволие. Ние ще се приближим да изучаваме Божествения свят, от неговата реална страна. Ти искаш да дадеш някому ръката, да го поздравяш. Питам, защо искаш? Дойда в къщи, посрещнете ме, давате ръка. Защо трябва да се поздравяваме? Един обичай. Защо? Онези, които го създадоха туй поздравление, трябваше да го изтълкуват.

Аз ще изтълкувам поздравяването. В поздравяването всякога има един акт, в който влизат пет течения. Ако тия пет енергии се предават, има поздравяване, ако няма течения, не се образува никакво поздравяване. Не само едно течение, пет вида течения трябва да влезат от едната страна на другата.

Сега вие като ме слушате, ще кажете: „Той, Учителят иска някои неща да забие в ума ни.“ Това не е механически. Аз не искам със страх. Ако с гвоздеи можеше да се поправи човек, аз бих ги забил. Това е насилие. Гвоздеите не правят хората културни. В говоренето за любовта, това още не е култура. Но да проверяваме Божественото вътре в себе си, то е близо до културата.

Сега от ред години аз забелязвам в учениците едно съмнение. Нямам нищо против съмнението, но изследвайте го. Щом се съмнявате, питайте защо се съмнявате. Съмнението показва, че имате живот. Щом някой се съмнява в мене, той е жив. Ако не се съмнява, той е мъртъв. Разсъждавайте, защото аз се съмнявам, за да минете към реалното на съмнението. Вие се съмнявате, че моите работи, отношения не са такива, каквито аз ги показвам външно. Аз ви срещна, каня ви в къщи, казвате: „Той така върши привидно, вътре в душата си има друго убеждение, друга цел.“ Вие считате, че между мойто външно проявление и онова дълбоко проявление, има едно различие. Може да сте прави, може да сте криви. Ако сте прави вие печелите; ако сте криви, вие губите. В света животът всякога се изразява в печалба. В живота сме печелили, но загубата ще дойде, преходна е. Вие всички трябва да се стремите към припечелване. Ако съмнението дойде, туй съмнение изразява един психологически акт, да се научите де е истината.

Аз се радвам като се съмнявате. Често усещам, казвам: големи будали сте, защото криво съдите и нямате истината в себе си. Някой казва: „Този човек - умен е.“ Право е. Аз имам за нещата строго определено разбиране. Аз не съм

сляп, вие няма да ме изненадате, преди хиляди години зная своите погрешки. Ако имам погрешка, аз я зная отлично. Човек и в себе си се съмнява. Кога? - Когато види погрешка. Аз се съмнявам в своите погрешки. Някой път се колебая, тази мисъл да му дам или не. Извадя друга мисъл, премеря, с тази мисъл той може да извърши каквото му трябва. Някои мислят защо се колебая. Не се колебая за вас. Аз мисля туй, което давам, ще причини ли този ефект, който Божествено-то изисква. Желая и вие да разсъждавате по същия начин. Ние в окултната школа от будали не се нуждаем. В школата съмнявайте се, гневете се, лицемерствайте, но мислете, всичко правете, но мислете защо го правите. Философия се изисква.

И аз, като се приближавам до някой, при вас, не мислите, че аз съм сляп. Аз, като се приближавам при онзи, който носи дрехата на лицемерието, и аз имам своето изкуство, тогава взема, че заключа онази светлина на лицемерие, той не може да види и мине през една затворена врата, аз се скрия на друго място. Наблюдавам го, той се мъчи да излъже моята сянка. Може да излъже онзи в огледалото. Той се смее и аз се смея, но гледам в огледалото. Вие не може да изненадате Бога. Аз вземам себе си, не искам да опетня онова великото начало. Ние не може да изненадаме Бога в неговите проявления. Да не мислите, че със своите постъпки, каквото и да направите, ще може да Го оплетете. Той всякога ще остане зад стената, да ни гледа. Той остава да извършим, каквито и да са нашите мисли, каквито и да са действия, каквито и да са желания, свободни ни остава. Казва само: „Не правете това!“ И воля дава, и сила дава, и средства дава. Като го направиш, започнеш да плачеш. Той казва: „Разсъждавай!“

И тъй да се повърнем към предмета. Ще изучавате топлината на живота. За мен е безразлично дали ще изучавате или няма да изучавате, безразлично. Значи няма какво да се спирам аз. Законите са определени. Ако вие се спирате,

Аз ще изтълкувам поздравяването. В поздравяването всякога има един акт, в който влизат пет течения. Ако тия пет енергии се предават, има поздравяване, ако няма течения, не се образува никакво поздравяване. Не само едно течение, пет вида течения трябва да влезат от едната страна на другата.

Сега вие като ме слушате, ще кажете: „Той, Учителят иска някои неща да забие в ума ни.“ Това не е механически. Аз не искам със страх. Ако с гвоздеи можеше да се поправи човек, аз бих ги забил. Това е насилие. Гвоздеите не правят хората културни. В говоренето за любовта, това още не е култура. Но да проверяваме Божественото вътре в себе си, то е близо до културата.

Сега от ред години аз забелязвам в учениците едно съмнение. Нямам нищо против съмнението, но изследвайте го. Щом се съмнявате, питайте защо се съмнявате. Съмнението показва, че имате живот. Щом някой се съмнява в мене, той е жив. Ако не се съмнява, той е мъртъв. Разсъждавайте, защото аз се съмнявам, за да минете към реалното на съмнението. Вие се съмнявате, че моите работи, отношения не са такива, каквито аз ги показвам външно. Аз ви срещна, каня ви в къщи, казвате: „Той така върши привидно, вътре в душата си има друго убеждение, друга цел.“ Вие считате, че между мойто външно проявление и онова дълбоко проявление, има едно различие. Може да сте прави, може да сте криви. Ако сте прави вие печелите; ако сте криви, вие губите. В света животът всякога се изразява в печалба. В живота сме печелили, но загубата ще дойде, преходна е. Вие всички трябва да се стремите към припечелване. Ако съмнението дойде, туй съмнение изразява един психологически акт, да се научите де е истината.

Аз се радвам като се съмнявате. Често усещам, казвам: големи будали сте, защото криво съдите и нямате истината в себе си. Някой казва: „Този човек - умен е.“ Право е. Аз имам за нещата строго определено разбиране. Аз не съм

има други същества, които не се спират. Преподавам туй учение, не искате да ме слушате, ще взема чантата един ден, имам други ученици, ще ида при тях, ще ме посрещнат. Ученици, който ме разбират. Ще си взема чантата ще ида. Те ме чакат. Вие ще останете с вашите съмнения, с вашата философия, ще дойдат други учители да ви учат. Няма да си губя времето. А ако вие ме слушате, ще ви взема със себе си, ще ви заведа при другите ученици. Сега каквото и да ви говоря, ще кажете: „Може да е тъй, може и да не е.“ Като ви заведа, ще ви кажа: Туй вярно ли е? - Вярно! Няма да направя като онзи циганин.

Аз ще ви заведа и ще ви кажа: Доволни ли сте в реалността на нещата? Искам от вас да бъдете искрени, честни, справедливи. Искам да бъдете към мен такива, какъвто съм аз спрямо вас. В моята душа няма ни сянка да ви излъжа или да взема нещо от вас. Някои от вас ще кажете: „Ние уважение имаме.“ Вие не знаете какво нещо е уважение. Вие не знаете какво нещо е почитание. Когато идеш на гости в някоя къща, децата със страхопочитание се приближават, дадат ръце. Погледнеш по едно време, току дойдат, хванат те за брадата, ако имаш брада, след два, три деня карат те да ги носиш. Често ученици, качили се на гърба на учителя, казват: „Я, ни носи!“ Казвам: И вие ще бъдете учители и вашите ученици ще се качат отгоре ви по същия закон. Каквото правите, ще ви направят. Правете добро, обичайте, за да имате обичта. Бъдете честни, спрямо другите, за да бъдат и те спрямо вас.

Ето основните правила, с които трябва да започнете: Обичайте, за да ви обичат или обичайте, за да се прояви Бог във вас. Сега нека младите - вие всички сте млади, някои от вас се мислят стари, защото стар човек наричам мъдреца, а между вас такива ги няма. Срамота е да се казвате стари, защото който от вас е стар, трябва да разрешава всичките въпроси. Щом това не можете, ще кажете: „Аз съм млад.“ А млади хора ние наричаме хората на онова велико възпри-

ятие - готовност да възприемат новото и да го приложат в живота, да вземат посока. Младият е готов на всички рискове, на всички жертви. Младият е готов да жертва всичко за великата Истина.

7.30 часа сутринта

*Беседа, държана на П-ри Младежки събор
вторник 08. VII. 1924 год.*

ЗА ВЪЗПИТАНИЕТО

5,30 часа вечерта

Най-трудно е да даваш банкет на сити хора.

Най-мъчно е да говориш на уморени хора.

Някои искаха да говоря върху възпитанието, но аз отлагам тази тема по няколко съображения. Аз я считам още ненавременна. Докато човек не е изплатил старите си дългове, не му давай пари на заем. На болния не давай съвет как трябва да оре нивата си. Като напусне леглото си, като си плати дълговете, той сам ще се научи как да оре нивата си. Но аз ще ви дам една основна идея, която трябва да носите винаги със себе си и да я подкрепяте. Тя е, че природата обича простотата. Колкото повече обичате простотата, толкова по-близо сте до нея. Не говоря за тази простота, която вие знаете, но всяка една истина трябва да се освободи от всички онези прибавки, които хората са й турили. Истината не се нуждае от никакви препоръки. Тя говори сама за себе си. Истината позволява само на двама души в света да й говорят, никого друго не приема да й говори. Тя е позволила само на Любовта и на Божията Мъдрост да й говорят. Никому другиму не е позволила, даже и на Правдата не позволява. Следователно онзи, който иска да постигне Истината, нему трябва най-първо да проговори Любовта. След туй трябва да му проговори Мъдростта и най-последно да се занимава с Истината.

Съвременните хора мислят, че човек може да се възпитава. В туй няма никаква философия. Да възпитаващ, тъй както е поставена тази дума в български език, това значи

да храниш човека. Че кой не се храни? Всеки се занимава с хранене. Тъй както са обяснили гърците думата възпитание, то значи да ръководиш деца, т.е. да играеш на хорото. Че кой не води хорото? И това било педагогия! И действително, онзи, който се занимава с възпитанието на малките деца, започва с хорото. Той трябва да играе, но играта няма никакво възпитателно значение. Че кого възпитават? Здравите, младите хора. Значи трябва да играеш. Препоръчва се игра на хората. Няма по-голяма опасност в съвременните хора, както на запад, така и на изток, у които е влязла идеята, че като влязат в религиозния, в духовния живот не трябва да играят, вследствие на което заспиват, т.е. според тях, влизат в Нирвана. Не, Нирвана не е състояние на спане. Под „игра не“ аз разбирам, че духът на детето трябва да бъде пъргав, жив и схватлив, да използва всички условия, които му са дадени. Човек не трябва да се срамува от условията, които Бог му е дал.

Съвременните хора имат известни морални правила, като как трябва да се възпитават децата. За да можеш да възпитаеш детето, ти най-първо трябва да го любиш - нищо повече. Ще ви дам едно правило. Божествената педагогия казва, че между своята душа и Бога не трябва да допускаш да влезе никой, като клин, па който и да е той - никакъв учител, никаква майка, никакъв баща. Ти за Бога само се дръж! Който дойде отвън, нека те възпитава, но да влезе като клин, между Бога и тебе, не позволявай! *Не се оставяй той да те ръководи.* Влезе ли той, всичко отиде, та се не виде. Когато майката изпраща детето си на училището, не трябва да оставя учителят да влезе, като клин между нея и детето. Ако спазите това правило, то е основа на възпитанието.

После, не бързайте да възприемете новите методи, новите идеи, докато не ги изпитате. Не всякога сладките думи, тия поетически форми на живота изразяват истината. Новото възпитание носи в себе си подмладяване на човешкия дух. Под думата „подмладяване“ разбирам освобождаване от

онази стара инертна материя, която носи недъзите на милионите векове. Човешкият дух трябва да се отърси от това. Туй наричат възкръсение или новораждане.

И всеки един от вас, когато пристъпи към възпитанието на своята душа, той трябва да има един малък, микроскопически опит. Запример някои препоръчват молитвата. Този именно метод, с който ти храниш душата си, е валиден в дадения случай за душата ти. Направете един опит. Когато ти е много тежко на душата, направи си една молитва, и виж дали тази молитва ще смене тежестта от твоя стомах, от твоя ум или от твоето сърце. Някой казва: „Е, помолих се, но молитвата не ми помогна.“ Може би си се помолил тогава, когато не ти е било тежко. Ако тази молитва смене тежестта от сърцето ти, ти вече имаш един метод за възпитание. Изобщо, употребете този метод тогава, когато вашите материални работи са най-забъркани, когато никой не може да ви помогне и вижте дали работите ви ще се разплетат. После, имате някакво недоразумение с някой ваш приятел. Употребете този метод и вижте дали ще можете да се примирите. Имали най-малкото микроскопическо подобрене, този метод е прав.

Онези майки, които разправят за своите деца, че са ангелчета, имат много криви схващания. Децата, които са дошли тук, не са ангели, това трябва да го знаете. Те са ангели без крила, ангели на греха са те. Между 400-500 милиона деца, Бог понякож път изпраща един ангел като дете, но Той го изпраща само, за да ги ръководи. Някога казваме: Хубаво е това дете, с розова брадичка, с малка устичка, с тънки вежди, но това дете е неправилно в характера си. У някое дете виждаш голяма уста, казваш: „Красноречиво е това дете.“ Но после туй дете се научава тъй майсторски да лъже, че те побеждава. Според мене, според новото учение, дали вие ще можете да приложите новите педагогически методи върху едно дете, се познава само по следущето правило: дали това дете влиза в положението на майка си и баща си.

Следете това дете, което родителите пращат на училище, да видите, дали то ги обича и дали цени жертвите, които те правят заради него. Ако в това дете има едно малко, микроскопическо признание за всичко, което се прави за него, в туй дете има заложено нещо Божествено. Няма ли това нещо, туй дете може само да се дресираща, но не и възпита. И природата праща туй дете на Земята само да копае камъни. Друго дете е направила земеделец, трето - възгледчик в някоя рудокопачница, четвърто е направила рибар, изобщо дала им е всевъзможни занятия, за да изпитат горчивините на живота. На по-напредналите деца природата е дала по-благородни занятия.

Знаете ли, природата възпитава своите деца с хиляди години. Някой път тя се намира в чудо с упоритостта на човешкия дух и затова тя е създала хиляди методи, за да се справи с всички свои създания. Не мислете, че тя може да стриеш един човек. Един човек можеш да го стриеш, да го направиш на прах и той пак да си остане същия, пак е пипер. Пиперът и на ситен прах да го стриеш, пак е пипер. Някой казва: „Аз мога да го счукам, да го смеля.“ Да, можеш, но пак е пипер, още по-лош става. Ти можеш да го хвърлиш тогава и в очите на хората.

Някой казва: „Е, тази жена!“ Да, на тази жена можеш да й дръпнеш едно дърво. Ти, синко майчин, ял ли си попарата на жената? Сега аз говоря за големите деца. Каквито са големите деца, такива са и малките. Един мъж натупва жена си много хубаво и тя си мълчи. Взима тоягата, набива я хубаво и казва: „Да помниш, виждаш ли този закон? Още един път на пестил ще те направя.“ Обаче вечерта, като заспива той, тя взима едно дебело въже, вързва го за краката и ръцете и му дръпва един бой, налага го хубаво. Налага го, но знаеш ли как? Счупила му и двата крака и му казва: „Ти разбираш ли този закон сега? Ще ми даваш ли друг път туй правило на дървото? Ако не беше ме бил ти и аз нямаше да те бия. Да знаеш, че и слабият, като върже силния, може

да бие." Затуй казва Писанието: „С каквато мярка мерещ, с такава ще ти се отмери."

Няма по-добра система на възпитание от закона на Любовта. Та, всички приложете по възможност този закон. Аз зная, всички сте герои. Мене всички са ми давали съвети. Казват: „Кажим им на тия хора!" Мислите, че с казване ще стане една работа? Не, с казване не става. „Е, изпъди ги." - И с изпъждане не става. Господ, като направи човека, разкая се и каза: „Защо направих този човек? Досега го държах в рая, хайде сега да излезе вън, да се научи да сее и да копае." Но и така не можа да се възпита. Сега стана толкова лош, че Господ каза: „Не трябваше да го изпъждам от рая." Най-после Господ употреби един от най-силните методи. Той тури в действие своята Любов и намери, че няма сила в света, която да ѝ противодейства.

И тъй за възпитанието на човека Бог тури най-мощното средство в действие. И най-упоритите духове се стопяват на този Божествен огън. Господ е турил Любовта в краен случай. Затуй казваме: Любовта е най-великата сила. Обаче не тази любов, която сега прилагаме, туй мекото говорене. Не, Любовта е такова разположение на духа, че когато човек люби, той се усеща силен, мощен, крайно отстъпчив. Това не е слабост в него, но той е готов на всички да отстъпи, той може всичко да направи и поправи. Той не е претенциозен човек, той е последен човек - и пръв става и последен става. Дето и да го турите, той не се нуждае от никаква слава. Онзи, който люби, той има славата и величието вътре в себе си.

Сега, ако искате да бъдете педагози, възпитатели, трябва да приложите Любовта. Методите аз сега не засягам, друг път специално ще ви ги дам. Тъй, както сте уморени, ако ви ги дам сега, ще има лоши последствия. Вие ще мязате на тази жена, на която мъжът приложи тоягата. Утре вие ще кажете: „Учителю, какво ни показа с тази тояга? Дай ни пример!" Двама царе дали конкурс на 10 животни от тяхното царство, да видят кое от тях ще се отличи със своята бързина,

затова ги поканили на събор, дето трябвало в определения ден и час да се явят. Поканени били охлюва, рака, заяка, лисицата, вълка, мечката, лъва, тигъра, орела и маймуната от двете царства. Маймуните на едното царство се различавали от маймуните на другото, охлювът на едното царство се различавал от охлюва на другото царство. Всички обаче не могли да присъствуват точно навреме. Охлювът, като пътувал, случило се по това време суша и прах, та трябвало постоянно да ремонтира из пътя си автомобила си и казал: „Аз пътувам много бързо, но влага трябва да има.“ Всички животни, които не могли да пристигнат навреме, все намерили по нещо, с което да се извинят.

Аз употребявам този символ, като пример за всички наши съвременни методи, чрез които ние възпитаваме децата. Имаме методи на охлюва и др. Турците казват: „Не бързай в тази работа, тя е както дойде.“ Тъй казва охлювът. Ракът е емблем на правдата. Той казва: „Трябва да се научиш да изпълняваш известни закони.“ Вътре в самото естество да детето има известни недъзи. Вие още не сте изучавали главите на някои деца, да видите как са сглобени. Вие още не се познавате, и по-добре, че не се познавате. В мозъчното вещество се крият всичките недъзи на човешката душа. Някой път ние имаме желание да говорим истината, но не можем. Някои задават въпроса, защо не можем. Рекох, последния закон. Ако строшите някому и двата крака и искате да ходи добре, като герой ще може ли? - Не може. Следователно ако някой орган на човешката душа е атрофиран или покварен, тя не ще може да прояви напълно своите способности.

Най-ценното нещо, което има един човек, то е мозъкът му, затова той трябва да добие абсолютно изправно състояние. При възпитанието на човека мозъкът му трябва да минава от едно състояние в друго, но ритмично трябва да минава, постепенно. Майката трябва да възпитава детето си, но да не му дава най-мекия говор. Понякога за детето трябва да се създадат известни мъчнотии, защото само чрез

тях ще се развият известни органи у детето. Майките обаче, искат децата им да нямат мъчнотии, да не са болни, да са охолни. Природата не обича това нещо.

Запример в животните, които са нейни деца, тя е турила страха, като един метод. Защо е направила заяка толкова страхлив? От най-малкото мръдване сърцето му тупа. Защо? - Има причини. Природата е турила страха и у децата. Онези деца, които са склонни към престъпление, у които разсъдъкът е слабо развит, у тях страхът се увеличава. Не премахвайте този страх у тия деца. Той у тях е една предпазителна клапа, понеже волята, съвестта им не е силно развита. Тия деца някой път се страхуват да излезат вън сами. Нека имат страх Божий, в сърцата си. Майките викат разни баби да ги лекуват от страха и след като ги излекуват, те стават разбойници. Тия страхливи деца, може да се научат да крадат, но като им притупаш, те бягат. Този, който изгуби страха си, той е престъпник, убийца и т.н. Писанието казва: „Страхът е начало на Мъдростта.“ Страхът е начало, основа за възпитанието на децата. Ако във вашата душа се зароди страхът, той е една предпазителна мярка.

Имайте пред вид, че туй, което преживявате, то не е само вашия живот. Сутрин като станете, вие можете да преживеете живота най-малко на 100 души. Някой път имате желание да се биете, а по натура сте мек и отстъпчив. Това не е ваше състояние. Вие сте влезли във връзка, в течение на вълната, по която вървят тия хора и вие вършите тия глупости. Понякой път сте много добри, но и това състояние не е ваше. Трябва да изучавате кои са вашите състояния. Аз съм виждал някой път някои сестри са като някои ангели, като че на небето се качили. Не се минават и 2-3 часа, погрознеят, очите им потъмнеят. Рекох, къде остана този ангел? Може ли един ангел тъй скоро да се промени, от диамант да стане въглен? Турете добрия човек и при най-тежките състояния, той пак ще си остане тих и спокоен, в съзнанието си ще остане такъв. Казвате: „Но човек може някой път да греши.“ То

е друг въпрос, ние за погрешките не говорим. Погрешките това са излишъци в развитието на човека. Те ще дойдат и ако някой човек каже, че няма погрешки, за такъв човек ние имаме лошо понятие. От него човек не може да стане. Ние 10 наричаме задънен човек.

Онова дете, което още в ранната си възраст прави престъпления, върши зло и добро, то е по-благонадеждно, отколкото онова дете, което не върши престъпления, което не проявява никаква деятелност. То е психически задънено. Злото в хората е излишек на онази енергия, която не трябва да се асимилира. Не трябва да ме разбирате като апостол Павла и да кажете: „Ако е така, да грешим!“ Не, като се стремите към Божествения живот, ще правите и погрешки, но всичко това показва, че сте работили повече. В коя къща, като се готви, няма да има нечисти паници и тигани? Може ли вашите тигани да бъдат бели? Ако един тиган е черен, виновен ли е? - Не, в него са много готвили. Той казва: „Изтрийте ме, ще видите, че моето естество не е такова.“ Които от вас не са черни, то е защото във вас не са готвили още.

Та всички ще бъдете благоразумни, няма да се самоосъждате. Други може да ви осъждат, и вие се осъждайте, но не се самоосъжд айте! Обезсърчавайте се, без да се обезсърчавате! Гневете се, без да се гневите! Лъжете, без да лъжете! Лицемерствувайте, без да лицемерите! Всичко да е привидно, като на театър, без да е от сърце. Като дойде да правите добро, правете го от цялото си сърце и после кажете: „Не съм направил много голямо добро. Трябваше да направя нещо повече, а аз направих много малко.“ Някой дигнал 50 килограма на гърба си, казват: „Силен човек е този.“ - „Не, нищо не е това, дядо ми дигаше 100 килограма, а аз 50 килограма. Аз съм останал малко по-назад, но благодаря и за това, което имам.“ Това е смирение. Така и за гениалността. Казват: „А, гениален човек е той. Написал е такова нещо.“ - „Не, другите са по-гениални.“ Всеки поет на Земята е отглас на друг някой поет от друго място. Няма

поети на Земята. Казвате: „Как да няма, ами еди-кой си?“ - Не, това е къщата на еди кой си поет. Там поетът го няма. Той дойде, напише нещо и си заминава. Туй сме ние при сегашното си състояние, а не сме от тия, великите духове.

Понякога казваме: „Велика е човешката душа!“ Да, то е друго нещо. Велика е колективната човешка душа, но тя още не се е проявила. Тя чака своите условия, приготвява своето бъдеще, за да се съединим с нея. Ако би се проявила сега великата душа, тя би разкъсала тялото, но тя чака, като малката пъпка, която не бърза да цъфне, докато не дойдат нейните условия, докато не дойде Божественото.

Та, тия от вас, които искат да станат учители, да възпитават децата, трябва да ги възпитават насън, когато те спят и когато вие спите. Направете един малък опит. Имате 10 деца, които искате да възпитавате. Извикайте ги насън и вижте, колко от тях ще дойдат при вас. Този опит е само за вас. Да не отивате да го разправяте на другите, докато не сте го опитали вие сами. Колкото деца дойдат вечерно време на училище като ги повикаш, бъди уверен, че тия деца ще възприемат учението ти и с тях ще можеш да завършиш нещо. Не идват ли тия деца насън, с тях нищо не можеш да направиш. Такива ще бъдат бъдещите учители, а като дойдат тук, те само ще проверяват работите на обикновените училища. Това е истинският метод за възпитание, който може да приложите за себе си. Имате един приятел, искате да знаете можете ли да работите с него. Ако той дойде при вас, бъдете уверени, че работите ще вървят добре, не дойде ли, нищо няма да излезе.

Психически закон е, че ние трябва да имаме три будни точки: нашето съзнание на физическото поле, нашето съзнание в духовния свят и нашето съзнание в Божествения свят. В Божествения свят можем да се качим много мъчно, но щом съзнанието е будно в духовния свят, то и в Божествения свят работите ще вървят добре. Щом съзнанието не е будно на физическия свят, от такъв човек нищо не може

да излезе. Такива деца са преходни деца, деца на условията, които при един добър случай могат да бъдат добри, а при един лош случай - лоши. И сега ние виждаме, че всички ония хора, които говорят за възпитание, взеха пушките и отидоха да се бият. Свещеници, учители, философи, всички отидоха да се бият. В тия хора няма морален устой. Та и за в бъдеще колкото и да се възпитават хората, ако дойде един подобен изпит, пак ще направят същото.

И тъй, приложете сега опита върху себе си. Знайте, че Любовта е най-силния фактор, най-великата сила, чрез която може да се възпитавате. Когато искате да действувате, да възпитавате някого, трябва да го любите е всичкото си сърце. Той трябва във вашето лице да вижда един човек, в когото има абсолютно доверие, в когото да вижда човек, без никакви задни цели, за да може да го приеме у дома си като добре дошъл и да изпълнява всичките му съвети.

Повече няма да продължавам да ви говоря, понеже на уморени хора не трябва да се говори. Сега ни остава да отидем към Мусала, да придобием изгубената енергия, да си отпочинем малко, да подишаеме чист въздух и да благодарим на Бога за всички добрини, които ни е дал и следующата година да започнем една по-интенсивна деятелност. Аз желая всинца вие да работите с любов - и млади, и стари. Всички да бъдете обновени, да бъдете без мустаци и брада. Какво подразбирам под мустаци и брада? Нали казват, че трябва да бъдете като малките деца. Според мене единственият, който има право да носи мустаци и брада, това е сам Господ, по-стар от Него няма. Всички млади са без мустаци и без бради, а понеже дяволът казва на хората, че те са като Господа, то те са си оставили мустаци и бради. И у малкото момче, като почнат да никнат мустаци, то почва да ги човърка, да ги дърпа. Добродетелите на хората се развиват по-добре без мустаци и без бради. Брадите и мустаците подразбират лошите навици.

Но, сега да оставим това. Аз вярвам в едно, че у всинца

ви има едно добро желание. Туй нещо от хиляди години чака своето време. Бъдете верни на великия закон на Любовта, бъдете верни на Бога, Който ви е призовал и не оставяйте да влезе някой като клин между Бога и вашата душа.

Бъдете уверени, че всичко, което желаете ще бъде, ще стане!

Отче наш

*II ден на Събора
Беседа от Учителя
вторник, 08 юли 1924г.*

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Да възлюбиш господата
06.07.1924г.
2. Разумното тълкувание на природните действия
06.07.1924г.
3. Разумната любов и светлата мисъл.....
07.07.1924г.
4. Топлината на живота.....
08.07.1924г..
5. За възпитанието.....
08.07.1924).

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО ВТОРИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР

©ИК"Жануа'98"

тел. 02/987 87 30

Набор, коректура и предпечатна подготовка:

Меглена Шкодрева

Теодора Шкодрева

Настоящото издание се прави по запазени в Български Държавен архив оригинали - ръкопис на беседите от Учителя Беинса Дуно пред Втория младежки събор -София 1924г.

Разшифровките на първа, трета и пета беседи са с почерка на стенографката Паша Теодорова. Втората беседа е разшифрована от Савка Керемидчиева, а четвърта беседа - от Мария Тодорова.

Уточненията на стенографката са в кръгли скоби и курсив. Добавените за яснота букви или думи от нас са поставени в квадратни скоби.

**Първо издание
София 2009**

ISBN-978-954-376-029-9